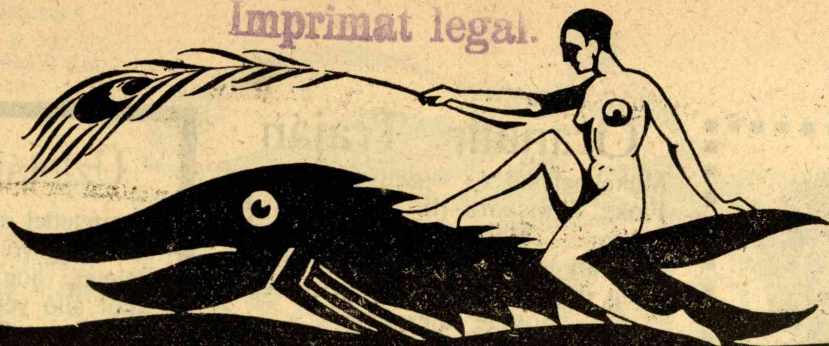

Imprimat legal.

20. JAN 1928

KAVIAR

KULTURÁ • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Ékszeres nő

— A. Ziedeck eredeti felvétele —

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárát Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — — 41

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

„Tríes” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajóbbor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézt.

Granatir Traján

Műkalmefestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő herceg ucca 12. a Várady plissé és gouvrré intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását. 7

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, chemiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régí toll felrísítése).

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

óras és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pudert és szeplovizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszerárán
ban Timișoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok, speciális Bőrbutorok készítése és javítása szolid árak mellett! 28-7

Üzletáthelyezés.

Tisztelettel értesítem üzletfeleimet, vevőimet és ismerőseimet, hogy a vezetésem alatt álló vésnőki műtermet, Belváros, SZT. GYÖRGY-TÉR 4. sz. alól

1927 évi dec. 1-től
Belváros, Mercy-u.
2 sz. alá (Färber ház)

helyeztem át.

Mint a multban, úgy a jövőben is főtekrévésem lesz, hogy vevőimet olcsó és pontos munkával kiszolgáljam.

Továbbra is szíves pártfogásukat kérve, vagyok

teljes tisztelettel

Ungváry István

„Atelier de Gravura”
(5) üzemezetője

A RÓKA

A legjobb képes heti éclap. Ára 10 lei, 4 dinár, 2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

„IRIS”

Parfüméria, Timișoara, II. Három kir. u. 13

Parfümök, kölnivizek, szappanok, puderek és mindennemű kosmetikai cikkek a legnagyobb választékban, olcsó, versenyképes árakon kaphatók.

TEGYEN EGY PRÓBARENDELÉST

Tulajdonos:

Reismann Sándor

„PERFECT” Institut artistic de gravuri, ștambilii și reliefe

Vésnőki, bélyegző-intézet és dombormű-nyomda

Sucursala: **Timișoara**, Str. Sf. George. Cetatea.

Fiók:

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
 Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
 rany-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
 Romániában: Magyar Ált. Hitel-
 bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
 Leszámitoló és Közgazdasági
 bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
 Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
 (Szabadka) és ennek fiókja:
 Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
 Egész évre — — 980 lei
 Fél évre — — 480 lei
 Negyed évre — — 240 lei
 Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
 Csehszlovák. " 60 c. kor.
 Ausztriában " 10 silling
 Németországban " 3 márka
 Olaszországban " 40 lira
 Magyarországon " 19 pengő
 Külf. előfizetések külföldi f. szám-
 láinkra fizetendők be. Magyaror-
 szágiak postán, utalványon küld-
 hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
 Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
 szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
 50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENIGIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Az utolsó páciens

— Eredeti kézirat —

Az orvos kinyitotta az aj-
 tót és kinézett a váróterembe.
 Elegáns fiatal lány ült az
 egyik fotellben és most ijed-
 ten összerezett.

— Tessék...

A fiatal orvos barátság-
 osan és udvariasan mutatott
 rendelője felé. A lány pirul-
 va emelkedett fel, pár pilla-
 natig még mintha habozott
 volna, azután gyors, határo-
 zott léptekkel nekiindult, mint-
 ha valami elől szinte beme-
 nekült volna a rendelőbe.
 Leültek egy pamlagra, az
 orvos megfigyelhette pácién-
 sét. Föltűnően szép lány volt,
 mély, karikás szemekkel, ami
 exotikumként hatott a szőke
 haj mellett, bőre finom volt,
 alakja hajlékony, keble asz-
 szonyos.

Sokáig akadozott és zavar-
 ban volt, de később úgy lát-
 szik rájött arra, hogy nincsen
 más választása, mert pirulva
 és szemlesütve, de mindent
 elmondott. Miközben beszélt,
 keble izgatottan hullámozott
 és az orvos mohó szemek-
 kel simogatta végig fődetlen
 térdeit, amelyek kibukkantak
 feszülő selyemharisnyában

rövid szoknyája alól. Tekin-
 tete onnan az alakjára té-
 vedt, pihegő keblére és for-
 róság futott át rajta arra a
 gondolatra, hogy ezt a lányt
 mindjárt le fogja vetköztetni,
 látni fogja félmeztelenül, fe-
 hérneműben, amely itt-ott
 láttatni fogja csodálatos mez-
 telenségét.

A lány elvégezte mondo-
 káját és elhallgatott. Az or-
 vos a fejét csóválta.

— Hm... hm... tulajdon-
 képpen ügye tiltva van és
 veszélyes és csak adott ese-
 tekben van megengedve...

A lány kétségbeesetten fog-
 ta meg az orvos kezét.

— De orvos ur, értse meg,
 ha nem segít, el vagyok vesz-
 ve, lehetetlenné vagyok té-
 ve... könyörüljön rajtam...

Szemei könnyelábadtak,
 a férfi kezét fogó finom kis
 kezei remegtek. A férfi za-
 vartan simogatta meg a pu-
 ha kezeket, bársonyos haját
 és beszélni kezdett. Először
 szeliden, atyásan, később
 szenvedélyesen, vadul. A
 lány föl akart ugrani, de le-
 fogta, átfonta karjait, meg-
 csókolta, végig szaladt ke-

zeivel egész testén, már szinte
 ráhajolt a pamlagon — és a
 lány engedett.

Odakünn már lassan le-
 szállt az alkony, a férfi vé-
 gigsimitotta tüzelő homlokát,
 odalépett az ablakhoz és
 idegesen, türelmetlenül bá-
 mult ki rajta. Hideg volt már
 az idő, a dolgozó emberek
 fázosan jöttek-mentek, siettek
 végig az uccán.

A lány a pamlag mellett
 gyorsan vetközött. Szemeiben
 még könnyek vibráltak, arca
 még piros volt a szégyentől,
 a megalázástól, de kezei
 fűgén siklottak végig a kap-
 csokon, gombokon, pántokon.
 Már ingnadrágban volt. Le-
 hajolt, kifűzte cipőjét.

A férfi visszafordult. A telt,
 izmos, domboru női far, a
 gyönyörű combok hirtelen
 lázba hozták. Odaugrott a
 lányhoz, hátulról átkarolta,
 tenyere belemélyedt puha
 emlőibe és így a pamlagra
 lökte. A lány megremegett és
 combjai szétvonaglottak. A
 férfi vadul beléfeszült és ké-
 jesen puha, gömbölyű vál-
 lába harapott.

— Jaj fáj...

HUMOR

ben várakozott reá. Junius vége volt.

Nagyot csudálkozott azonban, amikor a felesége karján egy mosolygós, pufók képű fiugyermeket látott. Azt hitte, hogy valamelyik rokonának a gyermeke. Azért megkérdezte:

— Kié ez a gyermek?

— A miénk, — válaszolta a felesége.

— Talán örökbe fogadtál egy gyermeket?

— Nem, ezt a gyermeket én szültem neked.

— Hogy-hogy? Mennyi idős ez a gyermek?

— Nemrég mult öt hónapos.

— Ne viccelj, asszony, ha ez a gyermek most mult öt hónapos, akkor nem lehet a mienk. Hogy lehetett gyermeked szülnöd az én előzetes közbenjöttöm nélkül? Hiszen a gyermek születésétől kilenc hónapot visszafelé számítva én itthon sem voltam, hanem Jávában tartózkodtam, te pedig itt éltél.

Éppen egy feszület előtt mentek el. Az asszony megállott:

— Esküszöm neked, Jeromos, hogy ez a gyermek a miénk és én szültem.

Bármilyen hideg is volt más-különb Van der Huyde Jeromos hollandus vére, erre már mégis csak felfortyant. Mérgesen ordított:

— Ugy, ezt a gyermeket te szülted?! Akkor hát nem én vagyok az apja! Fattyut pedig nem tűrök a házban, még kevésbé hűtlen asszonyt!

Ezzel elrohant és meg sem állt hazáig. Mikor pedig belül volt, a kaput erősen elreteszelte.

Nemsokára jött a felesége, de nem tudott bemenni. Erre zörgetni kezdett. Van der Huyde kinézett az ablakon és mérgesen kiáltott:

— Eridj innen, te bestia, mielőtt kutyakorbáccsal jövök ki!

Az asszony erre elment a nénjéhez és gyermekével együtt ott huzódott meg.

Mikor azonban látta, hogy férje nem békül és semmi anyagi támogatásban nem részesíti, elment a bírósághoz. A bíró elhívatta Van der Huyde Jeromost.

— Van der Huyde Jeromos ur, — kérdezte a bíró, miért nem akarja a felesége által szült gyermeket a magáénak elismerni?

— Azért, bíró ur, mert két esztendeig nem voltam odahaza és

így ez a gyermek a természet törvényei szerint nem lehet az enyém.

Az asszony erre a keblébe nyúlt, előhuzott onnan egy levelet, odatette a bíró elé és szólt:

— Ime, bíró uram, a bizonyíték, hogy a gyermek az övé.

A bíró pedig hangosan olvasta azt a levelet, melyet Jáva szigetéről annak idején Van der Huyde a feleségének írt, majd bölintott és szólt:

— Ezennel kihirdetem, hogy Van der Huyde ur köteles a gyermeket sajátjának elismerni, mert az valóban az övé. Vannak a földön és az ég alatt csudálatos titkok, melyeket emberi elme nem tud megmagyarázni. De az okkultizmus tanai alapján kijelentem, hogy ha Van der Huyde álma olyan nagyon élénk volt, akkor az valóság volt. Hogy hogyan tudott sok ezer kilométernyi távolságra a felesége mellé jutni a családi nyoszolyába, az éppen az okkultizmus megfejt-hetetlen titka.

Van der Huyde Jeromosnak nem maradt más hátra, minthogy a gyermeket elismerje a magáénak. Viszszavette az asszonyt a gyermekkel együtt.

Éttől az időtől fogva különben sokat foglalkozott az okkultista tudománnyal és végre maga is rájött, hogy ismeretlen hatalmak akkor éjjel, amikor Jáva szigetén a szép singaléz lánnyal feküdt az ágyban, nem akarták, hogy házasságtörést kövessen el és a levegőn keresztül elvitték a feleségéhez, hogy férfiúi vágyai törvényes ke-retek között nyerjenek kielégülést.

A gyermek, melyet Van der Huyde Jeromos különben igen megszeretett, már egy esztendőse lehetett, mikor a derék kávékereskedő egy napon így szólt a feleségéhez:

— Te Arabelle, nagyon elbámszkodhattál a mi boltiszolgánkon, a Jánon, amikor a gyermekkel áldott állapotban voltál, mert fiunk nagyon hasonlít a Jánra

— Az lehet, — felelte ártatlan arccal az asszony.

Hafiz Etnekir.

Praktikus életmód.

Két nő beszélget:

— Te, ez az Olga igazán nagy-szerű nő, még a jég hátán is megél...

— Na hallod, ez is valami. A Klári a saját hátán megél... És hidd el jobban él, mint Olga a jég hátán...

Erős árák.

— Mennyibe került a feleséged bundája?

— Annyiba öregem, hogy még nekem is melegem van attól a bundától.

Információ.

— Hogy áll a Kohn és Társa cég?

— Már nem áll, — ül.

A vendéglőben.

— Mondja pincér, miért olyan zavaros ez a víz?

— Nem víz az kérem, hanem tej.

Diagnózis.

A beteg: Doktor ur, nagyon rosszul érzem magam, a gyomromban valami hol emelkedik, hol esik.

Orvos: No, szépen vagyunk, csak nem nyelte le talán a hő-mérőt.

Mindegy.

— Merre csavarogtál, te lókötő, hiszen már reggel van!

— Na és, ha nem csavarogtam volna, akkor nem volna most reggel?

Állatkertben.

A kis Jóska az állatkertben sétál az anyjával és először életében látja a szarvast. Csodálkozva kiált fel:

— Anyukám, miért van ennek az állatnak ruhafogas a fején?

Bohémélet.

A művész nő kisfiával sétára indul egy bankár társaságában.

Amint sétálgatnak, találkoznak egy idősebb matrónával, aki karjaiba kapja a kisfiut és össze-vissza csókolgatja. Végül szívélyesen elbucszuk a társaságtól.

A bankár gyanútlanul kérdi a fiucskától:

— Ki volt ez a néni, Pistike?

— Ez a néni egyszer nagy-mama volt nálunk... — válaszolt Pistike hirtelen, mielőtt még a művész nő mama megakadályozhatta volna.

A Z A R A N Y H A J Ó

Késő este Lavinia kiment a házból és lefelé a terraszokon lesietett a tóhoz. Világos, enyhe éjszaka volt. A tó kék tükre ott teküdt a csillagok fényében. Az erdők mélyen aludtak körülötte.

Lavinia lement a vízhez. Az egyik fűzfa törzséhez egy csónak volt kikötve. Lavinia eloldozta és beleült. Aztán kezébe véve a lapátokat, elkezdett befelé evezni a tavon. A hold akkor bujt elő a hegyek mögül. A víz csendes volt és messziről a faluból elkésett hangszót hozott a szellő.

Lavinia evezett, örülve a csónak lágy siklásának, a víz puha fényének, a csillagoknak, az erdőillatnak. Örülve karjai erejének, melylyel a lapátot feszítette, annak a rithmusnak, melyet előre- és hátrahajló teste s a lapát csapása a vízen kihozott, örülve a tiszta éjszakának, a hűs levegőnek, mely homlokát simogatta és ég és víz között, mikor a tó közepére ért, csendesen letette a lapátot és hallgatódzott.

Ez volt az a hely, ahol a néphite szerint a rejtelmes aranyhajó fekszik lenn, a rettenetes mélységben, a tó fenekén.

Hallga, hallga! Nem énekelnek azok odalenn? Mintha zengés támadna a tó fenekén.

— Evoé! Evoé! — éneklük a régi szerelmesek az aranyhajóban. Lavinia figyel és mosolyog.

— Evoé, evoé, élet! — zengik odalenn a pogány, meztelen leányok az ifjak karjaiban.

Lavinia a vízbe nézett és szeméi furcsán nedvesek lettek.

— Evoé, evoé, szerelem, — zengik odalenn a mélyben az örök szerelmesek.

— Oh, áldott, áldott emléke a halálnak és elmúlt szerelemnek, amely mégis él és örökké élni fog. Oh, áldott emléke a csókoknak, melyek sohasem voltak az erotikus üdvözlésnek, amely soha nem fakulhat, mert sohasem teljesedett meg!

Lavinia a vízbe néz és fényes, nagy szemeket lát ott, ragyogó gyermekszemeket, amik ránéznek mosolyogva, kísértőn, hívón, tele igérettel.

— Evoé, szerelem, amelyből születik az arany szemű gyermek, a

titokzatos szájjal, az áldott mosollyal! — éneklük lenn a tó.

Lavinia lehunyja a szemét és arcát elönti a mosoly. Leereszti kezéből a lapátot, előre csuszik a csónak padján és derekát meghajlítva, fejét hátravetve, átadja arcát, egész testét a hold sugarainak.

Egy remegő, forró kezet érez felső combjain tapogatódni. Fel se néz, türi a kéjes simogatást. A titokzatos kéz feljebb hatol, mint

A pedál.

A szöske kis leánynál
Mindennapos valék,
A kicsi zongorázott,
Én: udvarolgatek.

Egy nap, hogy lelkesedve
Vallok szerelmet ép,
S előtte térdén állok:
A mamája belép.

Méltó haragra gyul és
Dühödve rám kiált:
Mit művel ön? Én kérem
Csak nyomom a pedált.

Réz Pál.

öt szem tüzes parázs, már egészen fenn van a combok tövénél, a hófehér bugyin motoszkál. Lavinia most fölemeli hosszú selyempilláit és egy éhes, kíváncsi szempárba mered. Egy olajbarna, göndörhajú halászfíu van a csónakjában, vad, dacos szájjal, a vágytól hajlékony testtel, ugrásra készen.

— Hogy kerülsz a csónakomba?
— kiáltott Lavinia a halászegényre, aki dacosan nézte.

— A vízből! Láttalak! Nem birtam... — lihegte. — A combod, a kebled, a... — a többi szó értelmetlen mormolásba fult.

Lavinia ábrándozva becézte a fiú göndör hajfűrtjeit.

— Láttad már az aranyhajót?
— kérdezte.

A legény idegedül, sötéten nézett a lányra, amelynek hajával játszott a szellő.

— Tetszel nekem! — mormogta és a nő felé bukott és feltúrta térdein a szoknyát. Arcát az égő két comb közé temette és szánalmasan hörgött:

— Engedj... engedj...

Lavinia szánakozva és kíváncsi szemekkel surolta a halászegény izmos, férfias alakját, amely reszketett a felindulástól, amelybe a női test meleg, párolgó illata sodorta.

— Ha te lennél az aranyhajó kapitánya! — sóhajtott és vadul hullámzó kebleire préselte apró kezeit. A testét elöntötte az aszszonyias kíváncsi, a vágy és két erős combja belereszketett a fiú forró arcába. A legény fogai bele-vájódtak a fehér, kemény husba. Lavinia most már mindenbe beleegyezett. Valami végtelenül egyszerű asszonyi mozdulattal tépte fel duzzadó mellén a blúzt és odakínálta a két halmot a férfinak, aki mohó, ragadozó szájjal tapadt rájuk. Vad rángásban fonódtak egybe és összeroskadtak a csónakban. Az aranyhajó felemelte horgonyát és kifeszült vitorlákkal suhant tova...

Ámor és a szobaleány

A nagysága szalónjában volt egy szép Ámor szobor, melyet a szobaleány törölgetés közben leejtett és eközben letörött az Ámor férfiasságának disze. A szobaleány efelett megijedve hirtelen felragasztotta, de nem lefelé, hanem mereven felfelé állva. A nagysága észrevette az esetet és elszörnyűködve rászólt a szobaleányra:

— Az Isten szerelmére, mit csinált itt?

— Kezét csókolom a nagyságának, véletlenül leesett és én megragasztottam.

— Én, kezét csókolom, — mondja a leány — sohasem láttam azt másként.

— Ó, szerencsés teremtménye maga a Jó Istennek!

B. B.

Barna erotikus elbeszélései.

A két arcu végzet

— Eredeti kézirat —

I.

Antos Ervin már néhány nap óta időzött Konstantinápolyban. Egy szép mohamedán házban lakott és minden idejét elfoglalta a Kelet tanulmányozása és a szórakozások. A török nők híresei voltak szépségükről és Ervin beismerte, hogy méltók hírdőkhöz.

Ervin naponként kilovagolt. Egy török szolga kíséretében céltalanul beköborolta a keleti metropolist s a környékét. Egy alkalommal, midőn már a nap alkonyatra hajolt, de még mindig melegen sütött, Ervin a Pera mögötti erdőskébe vette útját. Már egy negyedóraig lovagolhattak a hűvös árnyékban, midőn szelid harangszó törte meg a mély csöndet a völgyben. Ervin utána kiáltott elősiető szolgáltnak:

— Ismerős vagy ezen a vidéken?

— Igen, uram.

— Honnan jön ez a harangszó?

— A benediktinus apácák kolostorából, mely ott a fák közt fekszik.

— Tehát regényes völgybe húzódtak meg a jámbor testvérek, hogy távol Keleten sanyargassák mezitlen testüket! — kiáltott föl Ervin szerelmes gondolatokra ébredve.

— S vannak köztük fiatal, csinos nővérek is?

— Ah, nagyon sokan, uram; nemrég is két új növendéket vettek föl.

— Lovagolj előre s mutasd meg a kolostorhoz vivő utat.

Ali, a szolga, sarkantyuba kapta lovát és Ervin követte. Néhány perc múlva a természet új szépségei bilincseltek le az utast s gondolatai azokon a hősies asszonyokon jártak, akik magukat önként a kolostor falai közé temették és meztelen testük minden nőies gerjedelmét ostorral fojtották el. Minél jobban közeledett a titokzatos helyre, izgalma annál jobban nőtt. Főlséges facsoport árnyalta be a falakat, melyeken sem ablak sem ajtó nem volt látható. Dobogó szívvel lovagolt a fal körül, míg egy nagy kapuhoz ért, melynek közepén erősen elreásozott ablak nyílt: a küszöböt pedig sűrű fű lepte el.

Ervin megállott s vizsgálta a kaput.

— Ez az egyetlen bejárat? — kérde a török szolgától.

— Igen, uram.

— Nincs itt valahol olyan hely, ahonnan az épületbe lehetne benézni?

— De igen, a másik oldalon, ahol az épület a sziklához támaszkodik, onnan a falon keresztül egy kis patak folyik be?

— És ezen a kapun idegent nem bocsájtanak be?

— Nem bizony. Előbbeni uramnak nővére a kolostorban lakott s többször hoztam számára levelet Kopogtatásomra egy öreg apáca átvette tőlem a rácsablakon s lecsapta az orom előtt. Ez a bujósdi kíváncsivá tett s kerestem, hogy nincs-e még másik bejárat és így találtam meg az említett nyílást.

— Mit láthatni onnan?

— Nem sokat; a kert egy részét s a fák közt a templom hátulját.

— Jó. Vezess oda

Tovább lovagoltak a fal mentében, mely nagy négyszöget alkotott s már messziről hallhaták a patak zúgását, mely a sziklából kibugyogott s a falrepedésen át a kertben eltűnt.

Ervin leugrott lováról s kantárját a szolgának dobva, kíváncsiságtól sarkaltan átugrott a patakon. Sűrű bokroktól körített ösvényen haladt tova a gyümölcsfákkal betűtetett rétség felé. S minél inkább előre jutott, annál jobban égett a kíváncsiságtól egy kolostor titokzatos belsejébe hatolni s azt megismerni. A kolostor falában, a sűrű bokrok közt, nagy öröme egy félig nyitott ajtócskára bukkant. Halkan betette maga után az ajtót, aztán a kulcsot kihúzta belőle, hogy visszavonulását biztosítsa. A magas, sűrű fák alatt derengő félhomály terjedt s távolról a templom színes ablaküvegei csillogtak. Ervin állva maradt, hogy a helyet tanulmányozza. Alig haltak el lépte, máris újabb halk lépést hallott, mintha a bokor ágaihoz ruha surlódna.

— Ez csak nő lehet! — susogta maga elé az ifju s óvatosan a sűrű bokorba mászott, mely egy lugas mellett feküdt. Nemsokára fehér ruha csillámlott meg a lugas bejáratánál; majd egy alak vigyázva belépett s ezt körüljárva, a padra ült. Ervin, jöllehet a nőt nem látta, de érezte közellétét s a vére hevülni kezdett; de még sem mert mozdul-

ni, mivel a legkisebb zaj is elárulhatta volna.

Most ismét csikorgott a homokos ut, a fehér alak fölemelkedett s előre sietett.

Mi volt az? A hallgatózó füleit csókoknak és lihegéseknek a nesze ütötte meg.

Most már tudta, miért volt nyitva a kis ajtó ott a bokrok közt! Hirtelen más véleménye keletkezett a kolostori életéről. Az az asszony ott a szerzetesi ruhában, szintén nem idegenkedett a szerelemtől.

A hold Pera fölé emelkedett s nyájasan világított. A szerelmes pár csókolódva és egymáshoz tapadva leült a lugasban levő padra. A nővér keblén felpattant a fekete csuha, eldöngölködött alóla a fehér ing és annak hasadékból kibugyogott a duzzadó jobb keble a vérvörös bim-bóval.

— Sikertült, Henry? — susogá a jámbor nővér, — jó hirt hozasz? Reszketek a félelem s türelmetlenségtől. Mondd, boldog voltál?

— Boldog voltam-e, Klárám? — ismélte a szeretett férfi és ajkait befurta a két kemény mell közé, — nem; csak akkor vagyok boldog, ha isteni szép testedet így a karjaimban tarthatom...

— És tegnap este mégis hiába vártalak... Minden reggel jobban fenyeget a veszély, hogy édes titkomat felfedezik... minden pillantás, mit rám vetnek, megremeget, hogy bűnömet napfényre hozzák!

— Hidd el Klára, felesleges módon aggasztod magad. Bizzál bennem, segítyt hozok!

— Akkor hát ma megszabadítás innen a kolostor gyűlölt magánosságából?

— Ma még nem, kedvesem. Néhány napig tűrnöd kell, míg a szökésre mindent előkészítek. A világ előtt nőmmé teszek, nem csak titokban, mint most.

Henry most egészen letépte a csuhát a fehér női testről és összefeszült a teljesen meztelen nővérről... Lihegve rángatózott a testük.

Utána a férfi minden szentekre megesküdött, hogy legkésőbb hat nap múlva ugyanezen órában visszatér, mert még egyszer s utoljára Szmírnába kell utaznia, aztán nagynehézen bucsut vettek egymástól.

Ervin az elhagyott üres padra telepedett le és eltűnődött. Szívesen segített volna a leánykán. Eközben megpillantott a földön egy rózsafüzért, amit bizonyára a szerzetes nő vesztített el. Gondosan elrejtette, hogy más előtt árulója ne legyen s azon az uton, melyen jött, visszatért.

Menet közben még egyszer viszszanézett a hatalmas falakra s elnevette magát:

— Mi célra szolgálnak e falak? A szerelem, melyet a költők szerint Isten oltott az emberekbe, e falak mögött is kisarjad. A zárdai magány még inkább tüzei a képzeletet s a szeretkezési gyönyörök annál inkább izzó színben égnek, minél szigorubban vannak tőle elzárva.

Igy jutott lovához, melynek hátára pattanva éjféltre Konstantinápolyba ért. Az Aja Szófia mecsetének szent félholdja regett az éjszakában.

II.

Antos Ervin a klub nagy olvasótermébe tért és az ablakhoz lépett. Egy ideig csendesen nézte a panorámát. Közvetlenül alatta az Arany-szarv ércfényű vizcsikja nyult el, szemben vele a Sulejmanje mosé minarettjei emelkedtek az azurkék tavaszi égbe. Teljesen átadta magát Kelet hangulatának és szíve egészen felmelegedett. A tegnapi esti látottakkal foglalkozott: vajjon csak ugyan elutazik-e a férfi Szmirnába, s megtartja-e a lánynak tett esküjét? Vajjon nem fedezik-e fel addig a leány áldott állapotát? S ki vizsgálja, ha a kedves akadályozva lesz a visszatérésben? A Kelet egész miszticizmusa, egész romantikája csapta meg a lelkét.

Egy fezes urn lépett be az olvasóterembe, biccentett az ismerőseinek, azután a folyóiratok közt keresgélt. Antos, akit csak az előtte való nap vezettek be a klubba, hozzálépett és bemutatkozott.

— Tahir bey, — mondotta amaz és udvariasan meghajolt. Azután cigarettával kínálta meg Antost. Elcsevegtek.

Tahir bey középtermetű férfiú volt, alig túl a negyvenen, komoly, olajbarna arccal, fekete bajusszal és fekete szemmel. Mialatt nézte, Antosnak az jutott eszébe, hogy ez az arc egészen másképpen hatna egy fehér turbán alatt, melyen smaragd agraff tartja a fehér köcsagtollat. És a színes burnusz is jobban illelnek neki, mint a párisi szabású redingót. Tahir bey úgy tett, mintha nem ven-

né észre ezt az érdeklődést, még egy percig keresett a folyóiratok között, azután ismét komolyan meghajtotta magát és kiment a szobából. Antos Ervin hosszan utána nézett. Minden idegsejtjével érezte, hogy ez a szép, komoly török férfi még nagy szerepet fog játszani életében.

Megint eszébe jutott a kolostor. Izgatta ez a kaland s elhatározta, hogy megnyugtatósára holnap este ismét látogatást tesz a zárdában.

Antos átsétált a szállodába, amely a klub közelében volt és leült a teázó teremben, cigarettára gyújtott és a füstkarikák után bámult.

A szomszéd asztalnál színes selyem villant meg egy női testen. Egy hölgy ült le és szintén teát rendelt. Antos vizsgálni kezdte az új jövevényt. Határozottan szép nő volt. Inkább érzéki asszony lehetett, mint tapasztalatlan leány. Antos huszonnyolc-harmicévesnek becsülte, de az arca csodálatosan üde és pikáns volt. Ebben a csinos archan mindenekelőtt óriási nagy, sötétkék szempár tűnt fel, egészen szokatlannul hosszú, selymes szempillákkal. A szempillák valósággal árnyékot vetettek. Antos megállapította, hogy ilyen szép szemet még egyáltalában nem látott.

Ha megismerkednék vele, mindjárt volna értelme, hogy itt teázom, — állapította meg Ervin. Meg fogja szólni.

III.

Most valami egészen váratlan történt. A szép hölgy hirtelen feléje fordította fejét és mialatt maliciózus mosoly jelent meg az ajka körül, minden átmenet nélkül megszólította. A következőt kérdezte tőle németül:

— Nagy sulyt fektetett arra, hogy beszéljen velem?

Antos azonnal föltette monokliját és saját ajka körül is elhelyezte a gunyos széksivist jelképező ráncot. Miután így nem érezte magát egész fegyvertelenül, iparkodott a megfelelő hangot megtalálni.

— Miután úgy sejtem, hogy ez a beszélgetés nagyon élvezetes volna, föltétlenül nagy sulyt helyezek rá, — válaszolt és igen bosszankodott azon, hogy semmi elmés ötlet nem jut az eszébe.

A szép nő vállat vont.

— Gondolja? Megpróbálhatjuk. Én tudniillik már egy félóra óta látom, hogy maga minden áron meg akar szólni. Bizonyára valami na-

gyon érdekes mondanivalója van? Hát halljuk.

Antos átült a szomszéd asztalhoz és újból konstataulta, hogy ilyen nagy sötétkék szemet még egyáltalában nem látott. Közben elhatározta, hogy egyelőre óvatos lesz.

— Mit mondana most az én helyemen? — kérdezte a szép szomszédnőjétől.

— Valamit, ami azt a hatást tenné reám, hogy érdekes, elmés és eredeti férfiúi beszél.

— Attól tartok, hogy sem érdekes, sem elmés, sem eredeti nem vagyok.

— Akkor nem értem, hogy milyen joggon próbál ismerkedni? — kérde kacerán a nő s véletlenül meglökte az asztal alatt térdével Ervin lábszárait.

— Nem tudtam, hogy ehhez külön jogcim kell, — felelte Ervin és visszalökött a térdeivel, de nem véletlenül. Közben sunyi mosollyal szemlélte a nőt.

A hölgy kivette a cigarettatárcáját. A tárca aranyból és emailból készült és a kezdőbetűk apró gyémántokból voltak kirakva. Antos lopva odatekintett és egy S. s egy A. betűt fedezett fel.

— Tehát S. A., — gondolta. Kezdetnek ez is valami. Ámbár a tárcát mástól is kaphatta és S. A. ebben az esetben az ajándékozó betűi is lehetnek. A hölgy közben rágyújtott és egy futó pillantással végigmustrálta a fiatallembert.

— Gondolkozzék csak egy kicsit, — biztatta. Ön meglát egy nőt a teázóasztalnál. Nem kell ugyan emberismeret ahhoz, hogy fölismerje, miszerint ez a nő sem a vacsoráját, sem a ruhaszámlájának a kifizetését nem fogja kérni öntől. És mégis ismerkedni akar vele és egy félóra hosszat mindenféle dróttalan távirtdát próbál meg. Azt kell tehát hinnie önmagáról, hogy olyan kvalitásokkal rendelkezik, amelyek a szobanforgó nőt érdekelni és mulattatni fogják. Én nem sokat törődöm a társadalmi formákkal és azt sem bánom, ha egy teljesen idegen tud érdekelni és felkelteni figyelmemet. De ennyit joggal elvárhatok tőle. Nem látja be, hogy igazam van?

— Belátom, hogy máris elértem ezt a célt. Mert ön most mulat rajtam, igaz, hogy az én hozzájárulásom nélkül.

— Téved. A maga viselkedése még csak nem is mulatságos. Száz-ezer férfiú között százezer pont így viselkednék. Meglátnak egy nőt, aki nem pupos és akinek az arca

nem himlőhelyes és már érdeklődnek és már ismerkedni akarnak. Vajjon miért?

Az utolsó kérdésnél Antos ismét felfedezte a maliciózus mosolyt és ez a mosoly dühbe hozta. Ezért kivonult sáncaiból és támadni kezdett.

— Kékszemű kis farizeus, — kezdte.

— A szememet talán kívül hagyhatnók a játékon.

— Nem hagyhatjuk kívül, mert ez a szem az ön lényének legvonzóbb része.

— Tehát már tisztában van a lényemmel. Ez meglepő emberismertet árul el.

— Nem is kell olyan nagy emberismeret ahhoz, hogy tisztában legyen magával szép asszony.

— Nem választhatna valami szerencsésebb megszólítást? Ha semmi se jutna eszébe, a „nagyságos asszonyt” ajánlhatom.

A hangja csendes és gunyos maradt. Láthatólag nem vette komolyan támadóját és ez a tudat nem fokozta Antos Ervin jókedvét.

— Nagyságos asszonyom még nem kérdezte meg, hogy miért tartom kis farizeusnak?

— Nem kell megkérdezni, mert ugyis tudom. Ön tisztában van az a nagy hatással, amelyet reám tett. Miután pedig mégis úgy tesz, mintha nem is vennék tudomást erről a lelki rázkodtatásról, természetesen farizeus vagyok. Ezt akarta mondani, ugye?

Antos az ajkát harapta. Ejh... ez a nő már majdnem udvariatlan. Hiszen ha csak ez kell, tud ő is góromba lenni.

— Sohasem mernék ezen a hangon beszélni egy uriasszonnyal, — jelentette ki mély meggyőződéssel. Aztán maga is megijedt attól, amit mondott. Ezt várta, hogy a kékszemű ismeretlen el fog halványodni, aztán fölkel és szó nélkül otthagyja.

De mindebből semmi sem lett.

— Honnan tudja, hogy uriasszony vagyok? — kérdezte vizavija jóindulattal. — Lehetnék a szultán első kamarásának barátnője is. Vagy az argentiniai követé. Az ember manapság nem lehet eléggé óvatos. Egyáltalában miről ismeri meg az uriasszonyt? A cipőjéről? Vagy a parfümjéről? Mert azt ne mondja, hogy a modoráról, mert különben azt kell hinnem, hogy még nem beszélt sok uriasszonnyal életében.

A fiatalember egy pillanatig valami csipős válaszon gondolkodott. Aztán elnevette magát, kivette zsebkendőjét és melengette.

— Megadom magamat. Legyen elnéző és ne bántson tovább, mert mindjárt sirva fakadok.

Ez a fordulat azonban szintén nem tett hatást a másokra. Intett a fizetőpincérnek és miután fizetett, odafordult ismét a megtört Antoshoz.

— Bucsuzól egy tanácsot adok magának. Mielőtt kalandot keresne, állítson össze magának egy kis szellemi tűzijátékot. Jó estét.

Antos szótlánul bámult utána. Két dologgal volt tisztában, azzal, hogy a nő termete még sokkal szebb, mint ahogy azt az egész idő alatt elképzelte és azzal, hogy világeletemben így még nem csuszott le nőnél. De a szeme azért gyönyörű volt.

Lerohant az udvarra, megnyergelte a lovát, rápattant a hátára és az apácakolostor felé lovagolt.

IV.

Az alkonyat mái beállott, midőn Ervin az ismert uton a zárda falához ért, mély árnyék s csend fogadta a kertben. Kevés idő mult el, midőn a holdfényben egy fehér ruha csillant meg, mely a lugas felé közeledett... Szörnyű bizonytalanság kinozta, vajjon a fehér ruha álomként ellebeg-e, vagy ide jó? Mit tegyen, ha észreveszi őt. Legjobb-bak vélte, ha bátran kilépa bokor-ból.

Az apáca éppen a kis utra tért, midőn Ervin nyugodt, biztos léptekkel elébe toppant. Ez meglepetésében megállott s gyorsan betakarta arcát a hosszú, fehér fátyollal.

— Asszonyom, bocsánat, ha megszólítani bátor vagyok. Én Klára nővért keresem.

A nő hallgatva vizsgálta az idegen férfit s tekintetében több volt a csodálkozás, mint az ijedelem. Eme hallgatásból Ervin azt következtette, hogy nem Klára az.

— Én Klárának rokona vagyok, — folytatta tovább Ervin, míg a nő még mindig hallgatott. — Fontos híreket hozok neki s ez mentse ki a szokatlan időben való megjelenésemét.

— Klára nővér beteg, — válaszolt az apáca rövid habozás után. — Ma még nem hagyta el szobáját.

Ervin elragadtatással hallgatta a finom hangot, mely egy végtelenül kifinomult hárfa zenéjéhez hasonlított. És mintha ezt a hangot még nem is olyan régen hallotta volna valahol, de nem ilyen szeliden, hanem maliciózan, gunyosan.

— Ki ön? Talán Henri?

A hangból kiérezte, hogy az előtte

álló kedves teremtés ismeri Klára viszonyát s helyesli is.

— Én ki legyek? — kérde hal-
kan, egy lépést közeledve a nőhöz.
— Jámbor nővérem, — folytató Er-
vin, — szabad önnel Klárára vonat-
kozólag röviden beszélnem?

— Azért jött, hogy vele beszéljen?

— Igen. Szerencséjéről van szó.

— Akkor mint barátnőjének kö-
telességem meghallgatnom. Isten
adja, hogy jó hírt hozzon, mert sze-
gény nagyon szenved. Kérem, kö-
vessen.

A hölgy a lugasba lépett, de mind-
amelletts holdsütötte ködben maradt.

— Köszönöm, hogy meghallgat,
kezdte Ervin s lehajolva, megcsó-
kolta a szűz fehér öltönyét.

— Beszéljen, Henri ur. Mit mond-
jak szegény Klárának.

— Engedje meg, hogy először is
egy tévedését hozzam helyre. Én
nem vagyok Henri, ő ma reggel
Smirnába utazott.

— Akkor ön hírt hoz felőle.

— Igen.

Ervinnek egyre ismerősebb lett a
mellette levő apáca. Hirtelen leha-
jolt és megragadta a kezét. S ő nem
vonta vissza. Ez a finom, fehér kéz
villanyos áramot sugárzott az ifju
ereibe. A finom kézre hajolt s azt
lassan megcsókolta.

— Hol láthattam már önt? —
mormogta. A nő felugrott, s élesen
tekintett végig az ifjun.

— Szent isten, mormogta most
ő, — hisz ez a monoklis, banális
fickó délutánról. De most mint
más volna. Szebb... jobb... nemesebb.

A férfi felkacagott...

— Csodálkozok, hogy én, aki ma
délután ügyetlenül hebegtem maga
előtt és sértegettem, most mind ka-
landor, éjnek idején klastrom ker-
tekben mászkálok a fiatal apácák
után? Csodálkozok, hogy van ben-
nem romantika, van bennem férfi?
Igen, minden embernek két arca
van. Önnek is asszonyom. Ön apáca
és a kalandos vére mégis a világi
hölgy toalettjébe kényszeríti. Furcsák
vagyunk mi ketten, hogy így egy-
másra találunk.

És csodálattal néztek egymásra.
A férfi térdre esett az apáca előtt s
térdeit heves csókokkal borította. A
nőben lángra kapott a szendergő
vér és hevesen magához ölelte az
ifjut. Szenvedélyesen kifeszítette szép
testét s engedte magát a padra vi-
tetni. Szerelmes, tüzes kézzel bon-
totta fel testén a ruhát és a fiu alá
tolta meztelenségének kábító pom-
páit. Ervin hosszú csókokat nyomott
a remegő keblekre.

VIRÁGSZEDÉS

— Eredeti kézirat. —

Az ég tiszta volt, mint valami kék forrás. A kilencórai nap keskeny árnyékot vont a fák közé. Clara elgondolkozva sétált és virágot szedett. Közben a virágok jelentőségére gondolt, úgy, ahogy azt a télen zárdabeli füzetébe írta, nagy titokban, mert meg volt tiltva.

...A lila harangvirág álmot és vágyat jelent, a rózsza szerelmet és tüzet és a többi mind mást és mást, szerénységet, tisztaságot, alázatosságot.

Clara tizennégy éves volt. Szőke hajjal és tulságosan rövid, fehér mousseline-ruhában. Vagy talán azért látszott ruhája túl rövidnek, mert egész alakja, formás lába, telt combjai, gömbölyű kis melle csaknem érettek voltak, meghazudolták tizennégy évét.

Meztelen karjai mindegyikén egy kis gödröcske mosolygott, ajkai skarlátszinűek voltak és duzzadtak, homloka keskeny és magas, két csaknem parányi kis füle elbujva haja mögött. Amikor le-lehajolt egy virág után, hátul fölkapott rövid szoknyája és harisnyái fölött előragyogott párnás, rózsaszínű, kövérkés combja, fölöttük kis csipkés nadrágjának két szára. Ha valaki pedig mellette állt, megpillantotta volna blúza alatt szunnyadó, almanagyságu két kerek kis mellét, amelyeken a bimbók olyanok voltak, mint két rubin gyöngyszem.

De a kertben nem volt senki és Clara elfáradva a virágszedésben, leült egy padra. Elgondolkozott és miközben a virágokat egymás mellé rakta, hogy csokrot kössön belőlük, szomorúan gondolt rá, hogy mindjárt vége van a szünidőnek, vissza kell mennie a zárdába, a hideg, unalmas falak közé.

Hirtelen fölsikoltott.

Hátulról két puha, de erős tenyér szorítódott szemeire.

— Jaj, ki az?...

— Találja ki kislány...

Clara megismerte a hangot. Unokatestvére volt, Roger, aki Párisban tanult az egyetemen és most szintén itt nyaralt.

— Jaj Roger, hogy megijesztetél...

Roger kezét fogott.

— Nem én ijesztettem meg Clara, te ijedtél meg... mit csinálsz? Persze. Ábrándozol, mit is csinálhatna mást egy kislány?...

Clara dacosan dobbantott lábával a földre.

— Én nem vagyok kislány...

A fiu nevetve négett szemeibe, azután tekintete végigsiklott a kipirult arcu kislányon. Meztelen nyakán, alig sejtetően domborodó szűz mellén és gömbölyű térdein, melyek messzire kilátszottak a rövid kis szoknya alól.

A lány magán érezte az átható pillantást, megremegett, mélyen elpirult és igyekezett térdeire huzni a szoknyát. Zavartan, földre sötét szemekkel kérdezte:

— Mit nézel úgy rajtam...

A fiu közelebb hajolt hozzá és tekintete még egyszer végigsimogatta a kíváncsú kis gömbölyűségeket, amelyek kéjesen, buján húzódtak meg a könnyű kis blúz alatt.

— Azt nézem, hogy igazad van, már nem is vagy olyan nagyon kis lány...

A lány megértette, fülig elvörösödött, azok a kis keblek akaratlanul is pihegni kezdtek. Hirtelen féloldalra fordult a padon, hogy már háttal ült a fiúnak és duzzogva, megbántva mondta oda neki.

— De Roger...

Olyan bájos, olyan ennivalóan drága volt ebben a pillanatban, hogy a fiu még közelebb hajolt hozzá, ajkai szinte érintették az aranyszőke haját, úgy folytatta halkan:

— Annyira, hogy nemsokára már nem is lesz szabad megcsókolnom Téged... sem megsimogatnom a nyakadat... azt a hófehér, finom kis nyakat...

Kezével simogatni kezdte a lány haját, a nyakát, később meztelen karjait és lassan-lassan melléje húzódtott.

— De Roger...

— Olyan szép vagy Clara... és... már olyan nagy lány vagy... az ajkad vérvörös Clara, mint a pipacs... mint a rózsza, mint egy virág... szeretnék virágot szedni az ajkadról...

Ajkai kéjesen, nedvesen furódtak nyakára, hajára, karjaira. A lányon végigvonaglott valamilyen különös remegés, szemeit lehunyta, ajkai egymásba forrtak és combjait szorosan egymáshoz szorította, ne remegjenek annyira.

— Ha még egyszer hozzám érsz, itt hagylak...

A fiu két karja lassan átölelte a lányt.

— Hát miért... hiszen csak egy csókot akarok... hiszen máskor is megcsókoltalak... Clara... na engeddd...

Egészen hozzásimult a lányhoz, ajka a lányét kereste. Fölizgatta annak szűz-remegése, pihegő kis keble, tűzben égő teste.

— Nem, nem...

A két ajak egymásra talált. A fiu vadul, mohón, a lányé félénken, de lázasan, megvonagolva és nedvesen az első csók kéjétől. A fiu kezei lassan rátévedtek a lány kemény kis mellére. Összeszorította őket. A lány egész testében összerázkódott és kiszakította magát az ölelő karokból.

Sietve szaladt a kastély felé, a fiu követte, erős léptei alatt szertegurultak az út kavicsai.

Az öregek is fönn voltak már és künn ültek az erkélyen.

— Na, mi az gyerekek?...

Clara lesütötte szemeit és zavartan rendezgette a virágokat, amiket Roger a kezébe nyomott, miközben visszafelelt:

— Virágot szedtünk...

És ránézett a lány vérvörös, izzó, forró ajkára, mely olyan volt, mint egy gyönyörű, bűvös, szerelemszínű, fakadó rózsza.

Egető Sándor.

Ez a hely

a MIA Krém számára van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Lapunk olvasói részére, akik rádió-készüléket óhajtanak maguknak felszerelni, rendkívüli kedvezményképpen 20 %-kal olcsóbban szerezhetjük be a legfinomabb készülékeket, mint bárhol. Ezen rendkívüli kedvezményt karácsonyig lapunk minden előfizetője és heti vásárlója igénybe veheti, ha a 20. oldalon (alul) lévő lapszámot kivágja és kiadóhivatalunknak beküldi.

Brandstädter Károly erotikus elbeszélései:

Gyöngyike megbocsájtott...

— Eredeti kézirat —

A rét tele volt fénnel, vadvirágok illatával. Kergettem a pillangókat, játszottam zöld szöcskékkal, nagy szarvasdongókat fogtam, hallgattam, hogy énekel a madár, a láthatatlan tücsök, amikor szürkületkor hegedűje elvegyült a messzi pástorfurulya dalával, néztem a méhecskét, mikor himporkal megrakott kis lábaival óvatosan hátrafelé mászott ki a virág kelyhéből és testem megfürdött az enyhe szellőben, mely a nyári mezők felett lengett.

A mély országuton felkapaszkodott egy kerékpár. Könnyű alkatrészein megcsillant a napfény. Egy csinos kislány ült a kerékpáron, combocskái szabályosan le-fel lengtek a pedál felett, a szél felborzolta a könnyű kék szoknyát a fehér bugyijáról, melynek szövete feszesen rásimult a leányhusra. A kerékpáron csüngő csengő csilingelt.

A kerékpár egyre közelebb keringett, mintha lepke volna, amelyen egy karcsu szitakötő lovagol. Az ingerlő leánytest ráhajlott a kormányra, a kis keblek megfeszítették a fehér bluzt és apró ülepe nagyokat zökkent. Combjain plasztikusan szöktek ki az izmok. Erdeklődve néztem a rózsás hust a rózsaszínű harisnyakötők felett.

Ebben a pillanatban a kanyarulatnál már előbukkant a kerékpár s egy óriási vadrózsabokor felé száguldott. A kislány nyilván későn vette észre a veszélyes akadályt, fékezéshez már nem volt ideje és a kerékpár belerohant a bokorba.

Rémülten láttam, hogy a kerékpár első kereke a levegőbe emelkedik, a kislány hátraesik a nyeregből, a bicikli meg rája bukik. Ljedd, fájdalmas kiabálására szélsebesen rohantam vadrózsabokorhoz. Ljeddten, szivdobogva hajoltam le a pázsiton fekvő kisleányhoz, aki ájultan feküdt, hosszasan elnyulva, mint egy halott angyal. Barna hajába belevegyült az utpora, s csipőjén le volt horzsolva a ruha. A szakadás helyén előcsillant a rózsaszínű hus, amely azonban véres volt. Óvatosan a háta alá csusztattam a kezemet

és felemeltem a pázsitról a könnyű, kis terhet. És talán soha az életben nem leszek olyan boldog, mint amilyen akkor voltam. Amint karjaiban tartottam az ájult, csodaszép, pikánsarcu leánykát, amelynek a kis szive vadul, szaporán dobogott keble alatt, szédülni kezdtem. A kezem véres lett, mert épp a sebzett csipőre tapadt és gyönyörködve éreztem a sikamlós hust. A biciklit ott hagytam a bokor aljában, erre ugysem igen járnak és rohantam haza a megsebesült tündérékével, a kerékpársport legcsinosabb áldozatával. Vittem a puha, meleg leánykát, felrohantam a dombon, amelyen villánk állott. Hosszu lábaimat sebesen raktam egymás elé.

Felvágtattam a márványlépcsőkön, be a villába, egyenesen diákszobámba. Nálunk szerencsére most nem volt senki odahaza.

Letettem a kis terhet a dívánra és arcára nyomtam egy csókot. Felnyitotta nagy, barna szemeit és idegenül és zavarodottan, de kissé kíváncsian nézett rám. De csakhamar megérezte, hogy fáj valami és kis fehér keze rátapadt csipőjére. Hevesen fel akart ülni, de arca fájdalmasan eltorzult és felszisszenve visszabukott a virágos mintájú párnákra.

Gyengéden leoldottam kis hasáról a lakkövet és felgomboltam a felső ruháját, hogy a sebes helyet szabaddá tegyem. Volt ezen a téren egy kis gyakorlatom. Előszedtem házi gyógyszerládát, kiszedtem belőle a szükséges anyagot és munkához láttam. A kislány szemeiben a fájdalom könnyei égtek, de hősiesen összeszorította az ajakát. De amikor az ingecskéjét feltoltam szűzi kis testéről, felébredt benne a fájdalomnál is erősebb szeméremérzet. Tiltakozva felült az égető fájdalom dacára. Kissé energikusan, gorombán löktem vissza szeméremkét és a bugyit is felgomboltam, mert a mély horzsolás pont a jobb csipőcsonton húzódott át. Kiabálni akart, de a sirástól elcsuklott a hangja.

Előttem hevert a meztelen, pompás teste. A kis keblek pompásan

duzzadoztak, kis kék erek szőtték őket keresztül-kasul, közepükön a két kis bimbó pattant ki. A combok merész, gömbölyű ivben zárták körül a leány legféltettebb kincsét, melyen már meglátszott, hogy a leányka a fejlődés korszakába lépett. Hogy ne bántsam meg az amugyis megsértett szeméremérzetét, letakartam a bugyi egyik szárnyával testének ama érzékeny részét. A sebet karbolla kimostam. A kislány vonaglott a türehetlen fájdalmak alatt. Apró teste ide-oda hánykolódott a kanapén. Erős kezeimmel leszorítottam testét, így kénytelen-kelletlen tűrnie kellett a szenvedést. Vadul, dühösen, szemrehányóan nézett rám. Ettől a kinlódó, tehetetlen tekintettől egy kő is meglágyult volna. Siettem tehát megrövidíteni a mártir perceit. Vattába göngyöltem a felhorzsolts részt és gazéköttessel körül akartam kötni, de az csak úgy volt lehetséges, ha combjai között huzom át a kötet. Rászóltam tehát és közben megint feltakartam:

— Emelje kissé fel a jobb lábát, hogy áthúzhassam a kötetet, ne aggódjon, addig nem nézek oda.

Szegényke nyilván nem tudta zavarában megállapítani, hogy melyik a két lába közül a jobb. Jelzem, mind a kettő jó volt. Vagy az is lehet, hogy tartott attól, hogy mégis odanézek, egyszóval úgy feküdt teste, mint egy tuskó. Combjait energikusan összepréselte. Nem volt más mód, mind, hogy erősen megfogjam a jobb lábát és durván felrántsam a magasba. Átnyúltam a combján, mely forró volt a láztól és alája huztam a kötetet. Kezem feje közben hozzásurlódott kissé a puhább hushoz. A lánytest kissé megrándult. Megkötöttem a csomót, felhuztam csipőjére a bugyit, begomboltam az apró gyöngyházgombokat, lehuztam fejlődésben lévő kebleiről az inget és gyengéden letakartam a lányt egy paplannal. Szégyenérzéssel vegyült hálás tekintet esett rám meleg, tiszta szemeiből.

A kanapé kerekre járt. Kinyitottam tehát a széles szobaajtót, mely a verandára nyult és kis

páciensemét kerevetestől együtt a verandára huztam.

A verandát virágzó futórózsa borította. A vérvörös és hófehér virágok zuhatagja között az egyik oldalra nagyszerű kilátás nyílt. Az országuton porfelhők kergették egymást; a szél néha megtépázta a porfelhők függönyét és akkor liliputi szekereket lehetett látni a zöld abroszon futó fehér szalagon.

A kislány elmondta nekem, hogy ő Kálnoki báró lánya, Gyöngyike. Kálnokiéknak tudommal kis kastélyuk volt itt a közelben, ötszáz hold földdel.

Megmagyaráztam Gyöngyikének, hogy maradjon még egy kissé itt, azután autónkon leviszem a kastélyba. A csinos gyermek rögtön beleegyezett, de láttam szemem, hogy nem tudja palástolni szégyenkezését, amiatt, hogy ruha nélkül láttam testét. És én magam is, elvégre emberek vagyunk, örökké felidéztem idomainak szépségeit.

Megsimogattam Gyöngyike fejét. A barna, puha haja átsiklott ujjaimon. Gyöngyike hosszan rám nézett.

— Furcsa, — mondta. — Ön az első fiatalember, aki olyan más, mint a többi. Azok a többiek, akikre anyukám azt mondja, hogy nem kell őket észrevenni! És furcsa az is, hogy ez történt velem. A kerékpárt születésnapomra, (tizenöt éves vagyok már) adta apuci. Eddig csak kis kutyussal, meg egy nagy fehér angoramacskával bibelődtem egész nap. A biciklizés egészen mássá tett. Új gondolatok, új érzések keltek bennem és ahogy így repültem, combjaim között a hideg kerékpárral, valami édes, bolond bizsergés szaladt végig rajtam.

Hozzája ültem. Gyöngyike gyanakodva feszítette fejét a selyempárnákba.

— Szeretett már, Gyöngyike?

Gyöngyike hallgatott és szemei aggódva fűtek rajtam. Olyan gyáva volt, mint egy nyúl.

— Még nem szeretett, kis tapsifüles! Eddig szendergett, még nem jött el, aki felébressze. Pedig, hogy tudna szeretni. Látom, hogy tudna.

Egészen behajoltam finom arcába. Szerelmesen néztem. Kis ajka finoman, bizonytalanul legörbült:

— Néha úgy érzem, hogy csak ugyan nagyon tudnék szeretni valakit.

Egészen mellette voltam.

— Aranykocsiba ülünk, Gyöngyike. Óriási lepkéket fogatunk be és kocsikáznánk egy mese szigetre, ahol rózsaligetek illatoznak.

Atöleltem gyöngéden lázban égő testét. És Gyöngyike kis karjaival lehuzta magához fejemet és puha, kis ajkával nedves gyermekcsókot nyomott az arcomra. Átrándult bennem egy szédítő, gyönyörű vonaglás. Rubinvörös ajkaira tapadtam és szívtam a leheletét; nyelvünk egymásba simult... Rózsás arcán nagy vérhullámok hajszolták egymást. A balesettől elcsigázott testében feltámadt a fiatalság. Finom kéz szitálódott szívére. Kiméletlenül csókoltam az arcát. Megfogtam a takarót. Leemeltem Gyöngyikéről és forrón simítottam arcomat kis kebleihez. Ugy összemorzsoltam őket az ujjaim között, hogy Gyöngyike teste a fájdalomtól felágaskodott és csipőjén felpattant a bugyi. A horzsolás nagyon fájhatott, mert viszszarogyott. Bele néztem szép szemibe. Csupa szem volt a lány. Gyönyörű szemei voltak. Valami mély árny borongott bennük. Éhesen élveztem teste minden kéjes megnyilvánulását, a kerek, apró combok reszkettek.

A bugyi szétnyílt és megint szemem előtt volt Gyöngyike hófehér teste.

A fiatal lány remegett. Minden porcikáján tűz szaladt át.

Kéjesen simult hozzám és én remegő ölémbe hajtottam fejemet.

— Szeretem magát Gyöngyike, szeretem nagyon és kimondhatatlanul. Bocsásson meg, hogy így levetkőztettem, de vágytam látni magát, a maga tiszta fehérségét.

Gyöngyike átfogott fehér kis kezeivel és számra tapasztotta lüktető ajkait.

— Igen, én is szeretem...

— És megbocsát nekem?

Lesütötte szemeit és alig hallható hangon mondta:

— Megbocsátok, hisz aki szeret, az nem tud haragudni.

*

És Gyöngyike tényleg megbocsátott. Három év múlva a feleségem lett...

A főorvosi hivatal előtt

A bárcás hölgyeket berendelte a főorvos a rendes vizsgálat céljából. Ott állottak sorban a hivatali szoba előtt és várták, mikor kerül egyikre-másikra a sor. Közben odavetődött egy vén anyóka, aki valamelyes ügyében járt a városházán s látván a várakozó nőket, kérdezte, hogy itt mit osztogatnak. Egyik tréfás tagja a hölgyeknek azt mondotta az anyókanak, hogy „cukrot”.

— No, akkor én is sorba állok — mondá az anyóka és amikor a lányok nagy gaudiumára végre reá került a sor és a főorvos nagy meglepetéssel azt kérde tőle, hogy hát maga mit keres itt? azt válaszolta a főorvosnak, hogy hát én is szeretem azt szopogatni!

A falu bírója és a felesége

egy szép napon berándultak a közeli városba és ott sok mindenfélét vásároltak. Többek között igen megtetszett bíró uramnak egy ébresztő óra és azt megvásárolván, egész napon át bámulta. Abban lelte gyönyörűségét. Hazaérkezve még este is az órát babrálta és éjjel sem hagyta aludni az óra feletti öröme. De úgy éjfél felé azt vette észre, hogy az óra megállott. E felett annyira megütközött, hogy a mellette horkoló feleségét költöztette azzal, hogy:

— Anyjuk, áll a vacak!

Az asszony erre felébredvén, ezt kérdezte az uratól:

— Apjuk, megforduljak?...

A kecske és a kisleány

Egy nyolc éves kisleány vezet egy kecskét s találkozik egy ösmerőseivel, aki azt kérde tőle:

— Hová mégy a kecskével?

— Megyek a bakhoz! — mondja a kisleány.

— Hát neked nincs bátyád? — kérde az ösmerőse.

— Dehogy nincs, csak hogy az nem hajt kecskét!...

B. B.

VÁGYAK NAGY CSATÁJA

— Eredeti kézirat. —

Eldeborg mind beljebb és beljebb ment az erdőbe. Gondolkodott. És ez a gondolkodás ideges-sé, bosszussá, türelmetlenné tette. Tegnapelőtt volt már a hatodik esküvőn, amióta hazajött a zár-dából, amelyen jelen volt mint vendég. És ezt igazságtalanságnak tartotta. Hisz akik barátnői közül eddig férjhez mentek, azok mind fiatalabbak voltak egy-két évvel nála. És talán ő nem volt ugyanolyan szép, mint azok?

Amikor ezeket gondolta, már ott állt a bővizű patak partján, ahol minden nap fürdeni szokott. Az erdő itt sűrű volt és járatlan, nem kellett meglepetésektől tartania.

Azért mintegy megszokásból még egyszer körülnézett, azután gyorsan kibújt ruhájából. A ruhát odafektette egy fa alá, a fűre, azután leengedte kombinéja pántját, az lecsuszott telt testén, hogy ki-léphetett belőle. Halvány, át-látszó kis ing volt még rajta és egy kis csipkés nadrág, a mely alig, hogy elfedte ölét, kissé domboru hasát, egészen szabadon hagyta erősen fejlett combjait.

Sóhajtott egyet és így, félmeztelenül odaállt a patak partjára. A kristálytisztá vizben, mint egy pompás tükörben megpillanthatta magát. Alakja nyulánk volt és szabályos, keblei nem gömbölyűek, hanem jellegzetesen oválisak. Leengedte róluk az inget, amely derekára hullt. Megsimogatta emlőit. Bimbói feltűnően nagyok voltak és sötétvörösek.

Profilját fordította a víz felé és égnék emelte karjait. Gyönyörködött medencés hónaljában és csodás látvány volt, amint alóla szabályosan előtört ivelve kemény melle.

Még egyszer végigfutott agyában a bosszus gondolat:

— Hát nem vagyok még szebb, mint ők?...

Feje fölé emelt kezeivel hátrahajolt, csaknem egészen a földet érte ujjával, teste félkörben domborodott ki, mellhalmai remegve, duzzadva követték teste hajlását. Jól esett ez a kis torna ideges, tulfutott testének.

Hirtelen lecsatolta harisnyakötőit, lehuzta cipőjét, harisnyáját, gyorsan kikapcsolta kis nadrágját, letolta magáról, vele együtt esett földre az ing is és ő ott maradt meztelenül.

Kezét mintegy megszokásból, természetes szeméremből öle elé tartotta és begázolt a patakba. Látta, amint hófehér, karcsu lábainak remegő mozdulata elől tovasiklottak a megrémült halak ezüstsínű árnyai. Bőre megborzongott, amint lassan-lassan mind mélyebbre merült alá a hűvös, kristálytisztá zöldbe, melyben remegve imbolygott az erdő tükörképe. Mély lélekzetest vett és két válla megremegett,

JEGYZETEK DECEMBER HAVÁRA

*Hazugság az, hogy ma is szeretem
Csak a hidegtől könnyes a szemem.*

*Nem azért járok arra néha még,
Hogy keressem kis cipője helyét.*

*Mindenre ráborult a szemfedél
S mindent befújt a hó, a téli szél.*

Dinnyés Árpád

amikor egészen átcsapott rajta az ár...

Mély csönd borul a vízre.

Eldeborg a patak fővényes fenekére ült le, formás ülepe kéjesen simult bele a puha fővénybe. Kezeivel vizet paskolt keble felé és különös jót érzett, amikor a csobogó víz hullámok buján körülcsiklandozták kemény bimbóit. Combjait szétvetette a víz alatt és tovább paskolta magára a vizet. Minden egyes tagját bizsergő áramlatban vette körül a víz és ezt annyira élvezte.

Ilyenkor különös gondolatok rohanták meg, buja kívánságai támadtak és el-eljátszadozott vágyban égő testével. Tehette egész nyugodtan, tudta, ember nem igen jár errefelé. Különben sem bántotta valamilyen tulzott szemérem-érzet. Hisz az intézetben is meny-

nyi szidást kapott, mert kacagva, ingerkedve csaknem félmeztelenül szaladgált a hálótermeken keresztül.

Es amint egészen elmerült vágyai csillapításában, hirtelen zajt hallott a cserjés felől. Fölpillantott, azután sietve ugrott ki a vízből és egy fa mögé szaladt. Onnan kémlelt elő. Tul a bokrokon tizennégy-tizenöt éves fiu közeledett. Szép, szőke kisfiu. A szomszéd fia. Egyenesen a patakpart felé tartott, de a cserjés, mely köztük volt s melyen még át kellett jönnie, mindent el-takart előle.

Eldeborg gyorsan ruhái után kapott, de visszajektette őket. Agyában gondolatok repkedtek, vére forrt, gyönyörű testéről kristálycseppekben pergett alá a víz.

Kilépett gyorsan a fa mögül és visszament a partra. Ott háttal le-kuporodott a cserjésnek és tenye-rével vizet paskolt kebleire. Gömbölyű ülepe keményen domborodott elő, válla előre-görbült.

Zajt hallott egy pillanatra a cserjés felől, de azután ismét csend lett, talán még na-gyobb, mint volt.

Kéjes érzés fogta el. A fiu észrevette, a fiu már látja. Főlemelkedett. Tornázott. Karcsu teste lihegve csavarodott, hajlott, duzzadt és forró volt a gyönyörűségtől, hogy látja valaki, hogy éhesen simogatja valaki megkíványó tekintetével, egy him. Egy fiatal, erős, tüzes, szűz-him...

A vágy, a szenvedély egészen elfogta. Már szemérmelenül játszott magával és fütötte, hevítette, forralta a tudat, hogy valaki vele kéjeleg.

Mintha lihegést hallott volna.

Nem birta tovább. Hirtelen, mintegy véletlenül a cserjés felé szaladt és megpillantotta a fiut. Meg-görnyedve, sápadtan, kitágult szemekkel. Vértörő lett a váratlan találkozástól és gyorsan félrefordult, mintha rejtegetne valamit.

Eldeborg még látta, hogy a fiu teste görcsösen megvonaglik, azután felsikoltott és visszarohtant ruháihoz, a fa mögé. Az ő teste is meg-megvonaglott az extázistól, behunyta a szemét és tehetetlen dühvel feszítette testét a kemény fának.

Testük külön-külön égett, fájt, borzongott, kívánt, de hogy menjenek, közeledjenek — nem mertek.

Csak a vágyak vityták tovább nagy csatájukat gyáva testük felett.

Pék Dezső.

KOMÉDIA A CUKRÁSZDÁBAN

— Julia és Juliska —

— Eredeti kézirat —

1.

A kis elegáns sarki cukrászda intim belső szobájában ilyenkor nem igen volt vendég. A formás kiszolgálólányok hangosan ásitottak a kerek asztalok között.

A forgóajtó működni kezdett és egy fia alemler lépett be. Többszörös körütekert sál volt a nyakán, amely felett széles krétasápadt arc szomorkodott. És ráadásul modern, négyszögletű szemüveget hordott. Gépiesen leült az asztalok egyikéhez és maga elé nézett.

Juci, a csinos kis kiszolgálólány hozzája sietett. Csöpp, pufókaru baba volt, csókolni való piros kis szájjal.

— Fagylalt tetszik? — kérdezte mosolyogva.

A halvány, szomoruképtű fiatalalemler belebámult a fehér, üde babarcba.

— Fagylalt? Az nem tetszik. Ellenben maga határozottan tetszik nekem.

Hamvas pir borította el Jucikát. A fiatalság, a testi tisztaság, az érintetlen üdeség szimbólumának tűnt fel s a fehérarcu fiatal ur megigézve bámulta.

— Hát talán valami likőr? — kérdezte végre Jucika, felocsudva zavarából.

A vendég tekintete tüzesen simogatta a leány arcát, mosolygó száját, karcsu finom termetét a négyszögletű szemüvegen keresztül. Tekintetük egyszerre csak találkozott, egybeolvadt s aztán mindketten zavartan kapták el a fejüket.

— Mondja, Bébike, van tejük? Egyszerű, fehér tej. Forralva, két cukorral. Langyosan.

Jucika mosolygó szája silányan, megvetően görbült el. Gunyosan ismételte:

— Langyos tej, forralva, két cukorral. Igenis.

Hintázó léptekkel, lekicsinylő arcjátékkal lebbent el. A szomoruképtű megütődve nézett utána. Mit vigyorg ez olyan gunyosan? Aztán izgatottan az ablak felé nézett, amely mögött szebbnél-szebb nők suhantak el, aztán óráját nézdegélte és ábrándosan sóhajtott. Ettől a sóhajtól menten megindult volna egy szélmalomkerék.

A forgóajtó meg is indult és egy

monoklis, charlesztonnadrágos ifju jelent meg keretében, sietve körülnézett és meglátta a szomoruarcut.

— Nini! — mondta.

A szomoruarcu kelletlen meglepetést színelte:

— Á... Sámson!

A Sámsonnak nevezett feléje közeledett.

— Te itt ülsz egyedül? — kérdezte gunyosan.

— Hát... igen, — válaszolt keser nyesen a szemüveges.

— Pardon. Csak nem vársz valakit?

— Hát...

Sámson szörnyen elcsodálkozott.

— Samukám, hát igazán? Na, ez aztán meglepetés. Samu vár valakit. Samu nőt vár Samu megtalálta a nőt. akiről ábrándozott, aki miatt nem akar tudni a többiről, aki miatt szerzetes módon élt, aki miatt bicsérdista-módon megvetette a női hust. Gratulálok, na, igazán nagyon örülök. Hát beszélj, öreg. Milyen az a boldogtalan nő.

Juci éppen hozta a tejet és letette.

— Tessék, — mondta. — Langyos tej, két cukorral.

Sámson harsányan felkacagott.

— Langyos tej, két cukorral? Olyan?

Samu szemérmes hévvel sugta:

— Hát igen! Olyan, mint a langyos, tej két cukorral.

Jucika Sámsonhoz fordult és ráemelte nagy fekete szeméit:

— Parancsol?

Sámson gunyosan végignézte Samut, aztán cinikus mosollyal szólt Jucinak:

— Egy tojáspuncsot, galambom! Sok rummal.

Jucika szeme barátságosan, elismerően csillant meg.

— Tojáspuncsot. Igenis.

Kacéran, kihívóan rámosolygott a monoklis ifjura és sóhajtván elsietett. Sámson kis szünet mulva megszólalt.

— Szóval, az a bizonyos madonna, akiről mindig ábrándoztál, megkerült?

— Tökéletesen! — mondta Samu ábrándos hévvel, mintha az álmaim elevenedtek volna meg.

Elmerülten kavargatta a tejet. Sámson gunyosan nézte.

— Édes és fehér.

— Mint a tej — szólt Samu.

— És langyos.

Mint az első csók egy szűzlány életében. És szelid és csöndes. És álmatag.

— Vigyázz, el ne aludjon, — ugrasztotta Sámson a barátját. Mert az aludtej savanyu.

— A szőlő savanyu. Neked, — tromfolt epésen Samu.

Sámson fölényesen mosolygott.

— Nekem? Édes öregem! Én ugyan bele nem kóstolnék a te központi tejescsarnokodba, még ha szőlőcukorral töltenéd is tele. Vagy ha éjjel egy szál ingben, alatta mezte lenül kopogna a hálószobám ajtaján, akkor se. A szőlőt már én csak borosflaskó korában szeretem, az igaz. Vagy még inkább pezsgőnek. Mert a nő akkor nő, ha pezseg benne a vér és duhajul fickándozik karjaimban.

— Ó Igen, tudom — mondta megvetéssel Samu. — Hallottam. Már megint nyakig benne vagy a szerelemben. Azt szeretném tudni, hányadszor vagy te most szerelmes életedben?

— Hányadszor? Ezredszer, ha akarod és először. Az első nőben, ami utamba került, benne volt mind, aki utána következett. Az első szerelem inspirált, tüzelt fel arra, hogy megismerjem a többit, hogy egyik nő felváltsa a másikat. És ez a többi szerelem inspirált arra, hogy visszaemlékezem az első szeretőmre. Én csak egy nőt szerettem mindig, mit tehetek róla, ha több példányban jelentkezett? De most, azt hiszem, nem megyek tovább. Az utolsóban föllettem az első és mind a többit, megszépülve, megérve, kiforva összesűrítve, essenciában!

Samu gunyosan húzta el orrát.

— No és, hogy fest ez a csodálat?

Jucika épp hozta a puncsot, letette Sámson elé, sóhajtott és lassan, vontatottan távozott az asztaltól. Samu egy kis szünet után megszólalt:

— Szóval a forrótestű, kábítószájú, férfivért pezsdítő démon. Erótikus, részegítő és sürű.

Sámson hevesen kavargatta az italt.

— Mint a puncs, — mondta.

És perzselő.

— Mint a láva, tüzes a szája és marcangoló a körme és nehéz a teste.

— Na csak vigyázz, fiam, gyomorégést ne kapj tőle, mert akkor te is kénytelen leszel ráfanyalodni a hűsítő tejecskére.

— Soha, — ordította tüzesen Sámson, inkább éjjelek el a női test tüzében, melytől elpusztulni többet ér, mint meg nem ismerni. A szerelem nem béke és nyugalom, nem rév, amibe megpihenni térek, nem anyától, amiben felnivelkedem, nem termőföld, amit puha esőeske nyaldos, hogy zsenge csecsemő csirázson ki belőle. Égő erdő a szerelem, szénne feketíti a televényt, hogy még évszázadok múlva is melegedhessen rajta a késő nemzedék fia. És a mezelen nő, ennek az erotikus szerelemnek vörös jelképe és fehér muzsája és rózsaszín megtestesülése, legyen lángoló és lihegő, felroppenő lángnyelv a láthatáron, intó kéz, mely ismeretlen, perverz csodák pokla felé mutat, sötét csókkárhozat, asszonykókók kapuja, a fehérén, keményen izzó férfivas dideregen a közelében, hogy meleget kérhessen tőle: hevítse a tüzet tovább, az örökkévaló és végtelen szerelemvágy poklában.

Samu gunyosan fitorította el arcát.

— Egyszóval: adag parázs, meleg, lávasült, kirántva. Forralt tűz, roston. Izzasztott ivlámpaláng. Nem szeretem az ilyen halmazott dolgokat. A sok szakács közt elvész a gyerek, a sok perzselő vágy közt elvész az öröm. Nem ilyen sustorgó dolognak képelem a szerelmi boldogságot. Remegő, halk áradást érzek a nő testéből, ha szerelemre gondolok, csukottszemű virágnak a csókot, ami csendesen ingadozik a parányi tehertől, ha ajkára száll az ajkam. És ebben a simogató csendben, fehérén és halkan, mint a pára, emelkedik ki a meztelen asszony testén a rózsaszínű kéj, boldogabb és boldogítóbb minden tűzokádó öröngésnél. És aki megismeri az ő arcát és felleli az ő szeméit a szerelmese arcában és szemében, az messzebb látott önmagánál. Mi a testi tüzláng? Sárga, ríktó rongy! úgy is szokták utánozni, kis rongydarabokat lengetnek és alulról megvilágítják. A csillagos éj csöndjét, a mélységes, tiszta víztükör örök nyugalomát, legfeljebb a gyémánthoz, vagy a nemes tejópálhoz hasonlíthatod; és ezt a tejópált én feltaláltam. Szelid boldogság árad a madonná-

ból, anyai jóság, csönd, üdítő forrás, csörgedező öröm.

Sámson dühösen habzsolta a puncsot.

— Utálom a szelid nőket, még a legszorosabb és legeggybefonódottabb ölelés alatt is hidegen maradnak, mint a kvárglik és arra gondolnak, hogy mit főznek majd holnap vacsorára.

Samu is egyre dühösebb lett, ami sehogysem illett a langyos tej fogyasztásához.

— Én meg a lihegő, visító hiszterikákat, akik zsebkendőt tépnek a fogukkal cafatokra és kéjtől hörögve vonaglik ajkuk és akik úgy csókolnak az ember minden testrészebe, mintha harapnának. Füzetes regények hősnői, borbélylegények titkos ideálja a tied, gimnazista diákoknak való pornografikus álmokép, elalvás előtt egy evőkanállal.

— Tied meg, ahogy leirod, vidéki patikus és fűszeresné-jelölt, öt apró, taknyos gyerekekkel. Tehén. Nem kellene nekem, még ha fizetne sem.

— Nekem se a te „alpesi vámpir, vagy a szép bestia” című számozott, megnumerált ponyvaregényed.

— Mert savanyu a szőlő, — gunyolódott Sámson.

— Tulédes inkább, — tromfolt Samu.

— Kezd már erjedni. Azt hiszed, nem kaphattam volna effélé, mind a tiz ujjamra, ha a gyomrom kibírja? Hiszen ilyen nagyon sok van, a nők kilencvenkilenc százaléka ilyen. Számbelileg is ők vannak többségben, a lihegők és hevesek és hozzájuk jutni is könnyebb, mert minden percben változtatják a szeretőiket, csak inteni kell nekik és otthagyják a Krisztust is, az új férfiért.

Sámson a végsőkig felingerült:

— Az ám, talán a te vidéki libád, a te nebánsvirágod, az a kis nyálás. Mindenki tudja, hogy lassu viz, paratot mos. Az efféle szemlesütő, piruló ártatlan nőcskék tudvalevőleg a leghűtlenebbek, nem lévén szenvedély, ami a férfihez kösse őket, oly könnyen kapcsolhatók le róla, mint egy óra, aminek nincs lánca. Csak az a nő hü, aki nagyon is tud lángholni és rajongani és lángolása összekovácsolja őt avval az egy férfivel akinek odadta a testét, vagy Courths-Maler szerint a szívé.

— Amíg egy másik férfi nem jelenkezik — vágta bele Samu.

— Azt mered mondani, hogy a te szenvedélyes démonod hübb és megbízhatóbb, mint az én ártatlan, szelid hóvirágom, aki soha nem nézett férfiszembe előttem, aki tőlem,

általam tudta meg, hogy nő és, hogy mi a nő nemi hivatása?

— A te szelid és ártatlan hóvirágodat én egy félóra alatt úgy megfőzöm és elcsábítom, hogy a nevedre se emlékszik többé.

Samu vörös lett a méregtől.

— A te gyorsforraló üdvösségedet pedig egy negyedóra leforgása alatt meggyőzőm arról, hogy soha más nem szeretett, csak engem és hogy minden csókja tévedés volt.

— Na, azt szeretném látni.

— Én is.

— Hát fogadjunk.

— Tessék.

— Mit beszélsz? — fakadt ki Sámson. — Te fogadni merészsél velem, te anyámasszony, te tudóbajnok, te langyos tejtermék, te tejsavas erjedés, te eleven joghurtkura csecsemők használatára, fogadni merészsél, hogy elcsábítod az én nőmet? Ezekkel a vállakkal? Hiszen elszédülsz és szoptatósdaika után kiabálsz, ha rád néz. Tudod micsoda nő az? Az egy párdúc, egy nemes paripa, egy Berber Anita, egy Betegh Bébi; a legkülönb nő, még nem volt dolga férfivel előttem, megdögölhettek miatta, nem akarok dicsekedni, hárman ugrottak le a ferenchidi turulmadárról miatta meg ketten a halászbástyáról, mert engem várt anélkül, hogy ismert volna és most, hogy végre össze-szeakadtunk, te akarnál szétválasztani bennünket, te, aki egy sápkóros keszeg, vajköpülön gyakorolád a nőhódítást, saját bevallásod szerint?

— Hát te azt hiszed, hogy a Wilde Oszkáról, meg a D'Annunzióból összelopkodott masamódlányoknak való erőskéddel imponálni tudnál az én mosolygó, tiszta és lánylelkű asszonyomnak, az első valódi nőnek, akivel életemben összerakulnál, ha egy pillantásra méltalna. Tudod kicsoda ez a nő? Ez a nő az örök Éva, az örök asszonyiság, a felmagasztalt női ideál, ki glóriával állallépi a szennyet és mocskot, amivel a hozzád hasonló himek befecskendezik tehetetlen dühükben. Az én hódolatomat elfogadta, mert megértettem őt és megszeretett. És most te választanál el bennünket, akit saját bevallásod szerint holmi kiéhezett, elkeseredett, férfihajhász némbor tud csak odáig vinni, hogy közeledni próbálj? Egész nyugodt lélekkel egyedül mernélek hagyni benneteket, minden mesterkedéset lepattan az én nőmről.

— Én is benneteket az én nőm-

mel. Épp oly kevéssé félttem tőled, mint egy cserebogártól

— Micsodától?

— Cserebogártól.

No jó. — mondta Samu. — Adjál nekem alkalmat.

— Tessék. Te is nekem. Majd meglátjuk. Hogy parancsolod a feltevéleket?

Samu gondolkozott.

— Hol tartózkodik e pillanatban a te démonod?

— Negyedóra múlva ott fog ülni a Citadella cukrászdában, öt percnnyire ide. Ott vár rám. Tulajdonképpen oda indultam, ide csak azért tértem be, hogy egy bizonyosfajta konyakos-cukrot vegyek neki, amit csak itt lehet kapni.

— Hát ha megengeded én odamegyek.

— Parancsolj. Még meg is könnyítem a dolgodat. Vedd meg a cukrot, állíts be a cukrászdába, a hátsó szobában egyedül ül egy nő, menj oda, mutakozzál be és mondd azt, hogy én küldöm a cukrot, hogy dolgom akadt és félóra múlva jövök. Én addig itt várok.

— Rendben van. Te pedig ha az én nőm jön, mutakozzál be és mondd, hogy én megkértélek, hogy mulatásd addig, amíg vissza tudok jönni.

— Nagyon helyes. Azután hol találkozzunk?

Samu fenyegetően nézett barátjára.

— Az az eredménytől függ. Amelyik hamarabb tudja elhozni a nőt oda, ahol a másik tartózkodik a másik nővel, az bebizonyította, hogy hamarabb sikerült olyan hatalmat elérni fölötte, hogy követi őt mindenüvé, ahová, csak akarja. Es az győzött.

— Brávó, megnyugtatlak, mi leszünk előbb ott.

— Vagy mi itt előbb. Viszontlátásra, — mondta Samu, gögösen biccentett és kiöntötte a földre a maradék tejet.

Sámson magasra emelte a puncsos poharat és kiitta a maradékot. Samu elment. Sámsonon látni lehetett, hogy kissé nyugtalan lett. Zörgött a tálcán. Juci sóhajtván jött.

— Parancsol?

— Vigye ki ezt a tálcát. És hozzon nekem egy pohár langyos tejet.

Juci elcsodálkozott.

— A puncs után?

— A puncs után. Nagyon égeti a gyomrom. Két cukorral kérem.

Juci vette a tálcát és indult. Sámson utána kiáltott:

— Hé, izé, kedves!

Juci megállt.

— Hm, izé, mondja csak galambom... no de jöjjön közelebb

A lány vállat vont és mosolygott.

— Mondja csak, tetszem én magának? — kérdezte Sámson.

Juci oldalról nézte és vihogott.

— Már minthogy az ur nekem?

— No igen. Mit gondol, ha udvarolni kezdenék magának, mennyi időre volna szükségem ahhoz, hogy meghódítsam?

A lány vihogott.

— Tessék megpróbálni!

— Hát ha azt mondanám magának hogy...

A lány az ajtó felé nézett.

— Valaki jön.

— Kicsoda?

— Egy hölgy.

— Na csak menjen és hozza azt a tejet, ne ácsorogjon fiam, — mondta ridegen Sámson.

A lány megütközve nézett rá és bosszusan elment.

— Ejnye már, de goromba lett egyszerre, — gondolta.

Sámson megigazította a nyakkendőjét, felvett egy ujságot, mintha el volna merülve, a nő sietve jött, meglátta Sámson, pillanatra megállt, odament és befogta a férfinek a szeméit.

Sámson szándékosan nem nézett fel, maga elé meredt mosolyogva:

— Azt hiszi, Samu vagyok... Na, ez meg lesz lepelve, ha elereszti a szemem és egy idegen férfit lát maga előtt.

— Na, ki vagyok? — kérdezte a nő.

— Nem tudom, mert éppen annak a szervnek használatában vagyok megakadályozva, amivel ezt megállapíthatnám. De tapintó érzésem és szaglásom után ítélve egy igen szép és bájos nő.

A nő eleresztette a szemét, Sámson felállt, megfordult, nagy megrökönyödéssel, amit nem tudott palástolni.

— Julia! Maga az? Hogy kerül maga ide?

A nő talán szintén meg volt lepve, de ezt nem lehetett rajta látni.

— Én! De maga, maga mit keres itt?

Sámson zavartan hadonászott:

— Hát maga nem várt rám a Citadella-kávéházban?

A nő szemei villámlottak. Felsziszszent:

— Hogyne, majd ülök és várok... Nyomorult. Meglátalak, utánad jöttem...

Fenyegetően, szenvedéllyel közeléledett a férfihez.

— Nagyon kíváncsi voltam, hogy mit keresel te ebben a cukrászdában, míg én ott ülök és várok rád. Olyan nőnek ismersz, akit vártni lehet?

— De nem, Julia, az Istenért, én csak egy pillanatra tértem be ide, konyakos cukrot akartam venni magának.

Julia szemei villámlottak:

— Ugy. És azért jött be ide, a szerelmesek rejtett fülkéjébe, ebbe a kis különszobába, mit jelentsen ez?

— De Julia az istenért, — kiáltá nyugtalanul Sámson, — csak nem gondolja!

— Nem gondolok semmit... — válaszolta hevesen a nő.

Juci hozta a tejet, mérgesen lecsapta.

Tessék langyos tej, két cukorral.

A nő gunyosan kacagott és leült.

— Haha! Langyos tej, két cukorral. És hol a konyakos cukor? Mostanában langyos tejjel főzi a nőket?

Sámson könyörgött:

— No de Julia, mire gondol? Egy kicsit... egy kicsit égett a gyomrom, gondoltam, felhajtok egy pohárral, mielőtt magához mennék.

Julia himbálta magát a széken.

— Hát kérem, üljön le, fogyassza egészséggel. Majd várunk. Én is rendelek valamit. Legfeljebb nem megyünk ma oda. Ez a cukrászda is megteszi, itt is van különszoba.

Sámson zavartan leült, a nő meg folytatta.

— Remélem, nincs feszélyezve? Én pompásan érzem magam. Tudja, szeretem a váratlant, a kalandost, a szeszélyest. És ez most váratlanul jött, hogy mindketten itt vagyunk, holott máshol adtunk találkát és kalandos, hogy egyikünk se tudott róla. És úgy látom, a veszedelem se hiányzik.

Kihívóan himbálta magát a széken.

— Szent Isten, — gondolta Sámson, — az a másik mindjárt itt lesz. Még azt gondolja... Miféle veszélyre gondol, — kérdezte kinosan

— Tudja Isten. Amolyan váratlanra. Hogy talán nem fejeződik be ez a találka olyan idillikusan, ahogy kezdődött. Hogy talán nem leszünk annyian a végén, mint az elején voltunk. Talán egyel kevesebb vagy eggyel több.

— Valamire céloz, — gondolta Sámson. — No de Julia, — kérdezte, — nem értem, milyen furcsa maga.

Juci jött. Epésen.

— Mit parancsol?

— Julia, — hebegte Sámson, — boldog vagyok, hogy utánam jött, de miért beszél ilyen különösen?

Julia villámló szemeket csinált.

— Hallgass! Tisztában vagyok veled! Gyáva vagy és alattomos! Nem tudom, ki után mászkálsz titokban, biztosan a régebbi nő után, akit eltitkoltál előttem... és akitől nem tudtál szabadulni és kénytelen vagy elfogadni a találkát, titokban, hogy megnyugtass és lecsitítsd és könyörögsz neki... mert biztos okod van rá... mert biztos, hogy joga van hozzá követelni, hogy találkozz vele... mindent tudok, érzek, sejtettem én ezt! — De én nem osztokodom senkivel... Nekem nem kell a gyáva férfi, aki nem meri nyíltan bevallani, hogy már mást szeret. Nekem nem kell az ilyen ajándék szerelem, gyűlöllek, gyűlöllek, gyűlöllek, nem akarlak többé látni, elég volt, végezem veled, végeztem, gyűlöllek, szét tudnám tépni, — tépte az asztal, kendőt, — ha nem undorodnék érintésedtől... pfuj, pfuj, pfuj. Toporzékolt, — gyalázatos, édes! Nyakába borult és csókolt. Egyetlen boldogságom. — Ellökte, — ha itt halsz meg a lábom előtt, akkor se kellesz — zokogta. — Engem! Engem megcsalni! Te senki! — kacagott. — Ne merészelj közeledni hozzám! — Odaugrott és beleharapott a férfi szájába. — Emlékszel a csókjainkra? Csak a tied vagyok, tudod... Elugrott. — És most isten veled, örökre! — Az ajtóhoz rohant és elszaladt.

— Julia... Julia... Micsoda nő. Párduc. Berber Anita. Betegh Bébi! Utána szaladt... Juci hozta a puncsot.

— Tessék itt a...

Látta, hogy senki sincs az asztalnál.

— Hát ezek meg hová lettek? Micsoda szaladgálás van itt ma délután!

Letette a puncsot. Samu rontott be lóhalálban.

— Nincs itt? Nincs itt?

— Kicsoda?

— Az izé... az a hölgy... egy hölgy... de nem az, aki előbb... egy másik... de lehet, hogy a másik volt az egyik... vagy az egyik a másik...

— Egy hölgy volt itt... azzal az urral, akivel ült az előbb, azzal a bolondossal. No hallja! Bolond barátja van az urnak!

— Bizony bolond... És... és hová lettek?

— Eltűntek és itt állok a puncsal. Samu a fejéhez kapott:

— Elmentek! Sámson elment Jnliskával! A Citadellába! Szóval megelőzték! Megőrülök!

— Tessék telefonálni a mentőknek, van telefonunk.

— Én nem találtam meg a démont a Citadellában... a pincér azt mondta, hogy átjött ide... de, hogy ne mondja meg a Sámsonnak, mert megint visszajön... átszaladtam ide, hogy megelőzzem.

— Fejéhez kap. — Ki vagyok játszva! Meg vagyok csalva! Összeesküdtek! Biztosan ő hívatta ide a démont, telefonon... Összeesküvés! Államcsiny! Puccs áldozata vagyok!

A lány megsértődött:

— Nálunk olyan puncs nincsen, amitől elronthatná a gyomrát.

Samu az öklét rázta:

— De megbosszulom magam! Elcsábítom a női vámpírt, az eleven fűzetes, numerált ponyvaregényt, a sárgahaju női bestiát, ezer méterben!

Szaladgált, tépte a haját, aztán leült az asztal mellé, elszántan inni kezdte a puncsot.

— Hé... az nem a magáé, azt az a hölgy rendelte!

Samu keserűen kacagott:

— Juliska puncsot rendelt! Ez Sámson ördögi műve! Leitatta, hipnotizálta és elcsábította!

— Hiszen még meg se itta!

— Mindegy.

Samu vadul körülnézett, a lány indult. Samu utána szólt:

— Hé, izé!

A lány megfordult.

— Mi az?

— Nézzen rám, milyennek talál? Ha úgy a szemembe néz, el tudja gondolni rólam, hogy csak akarnom kellene és maga öt perc múlva a karjaimban heverne?

A lány megijedt:

— Ez is el akar csábítani öt perc alatt? — gondolta.

Samu mereven nézte!

— Jöjjön ide!

A lány félősen közeledett:

— Jaj istenem... én nem tudom, mi lehet ma rajtam, hogy úgy belém vadulnak a férfiak!

— Még közelebb!

A lány közeledett, közben félen kinézett.

— Tessék már hagyni, jönnek!

— Ki jön?

— Egy hölgy...

— Ez a démon! Takarodjon gyorsan!

— Na mi az... most meg maga is gorombáskodik?

— Várjon... elfelejtettem a konyakos cukrot... hol lehet kapni?

— Erre a konyha felé...

— Megyek...

Mindketten elmentek...

Julia sietve jött. Lihegett:

— Na, csak hogy leráztam azt a szerencsétlent... Leugrottam a vilamos másik oldalán... Nyugodtan megihatam a puncsomat...

Leült a puncs elé és szopogatni kezdte. Samu belopódzott, a nő háttal ült felé.

— Itt a démon. Valami meglepő dologgal kell kezdeni. Tudom már.

Odalopódzott és befogta a nő szemét.

— Na ki vagyok? Micsoda meglepetés lesz az, ha rájön, hogy egy ismeretlen férfi áll előtte!

A nő megijedt:

— Szent isten, visszajött ez a tébolyodott! Most mi lesz? Mondtam már, hogy nem akarlak látni, ereszd el a szemem!

— Hát, ha nem akar látni a nagyságos asszony, akkor minek ereszem el? — tréfálkozott Samu, eleresztette, a nő felállt. Samu megökölt:

— Juliska! Te vagy az?

A nő rögtön lesütötte szemét s gyenge hangon szólt:

— Ó... Samu!

Samu nagyon megörült:

— Egyetlen szerelmem... ő, hogy örülök... milyen boldog vagyok... gondolhattam volna... és én még meg mertelek gyanúsítani egy gondolattal... Hogy kerültél ide?

— Hát nem kellett volna jönöm? — mondta duzzogva és szerelmesen Julia. Hiszen ittadtunk találkát.

— Persze, persze... miket beszélek. Csak most érkeztl. Te édes fehérség... te tiszta forrása örömmnek... ha tudnád, milyen boldog vagyok... milyen féltékeny voltam...

Csodálkozó gyermekszemekkel nézte őt a nő.

— Féltékeny?

— Csak úgy gondolatban, mindenfélét összegondoltam. Megcsokolhatom ruhád szegélyét?

A nő lesütötte a szemét és elpirult.

— De Pál...

— Nem, nem, ne haragudj rám, liliom! Én egy gonosz, képzelődő számár vagyok. Bocsáss meg.

Jucika jött:

— Hát kérem, mit hozzak annak a hölgynek, aki a Citadellából jön?

— Ja, erről megfeledeztem. Majd szólok aztán. Drága hóvirágom, ne maradjunk ebben a szobában, ide jönnek... valami ostoba szerelmes pár... menjünk át a másik különszobába.

— Ahogy akarod, — mondta hűségesen Julia-Juliska. Tudod, hogy én mindenütt követlek.

Gyöngéd enyelgés közben távoztak. Aztán rögtön megjelent Sámson.

— Na? Mi az?

— Már megint itt van az ur? — kérde Juci, aki ép most jött.

— Mondja, lelkem, nem keresett engem az a hölgy?

— Melyik hölgy? Az, aki a barátjával volt, aki tejet rendelt?

— Aha. A lilium megérkezett. Az az.

— Az kiment, úgy látszik, de mindjárt itt lesz, mert tejetrendelt.

— Julia mégis megszökött. Utána megyek, biztosan hazament.

Indult a másik ajtó felé és nekiment Samunak.

— Te vagy az? — kérde Samu.

— Én hát.

Nézegették egymást. Samu gúnyosan kérdezte:

— No, hát... mi újság?

Sámson fölényesen zsebredugta a kezét.

— Köszönöm, semmi különös.

Samu is zsebre dugta a kezét.

— Csak úgy kérdem.

— Igen? Én is csak úgy mondom.

Szünet.

— Szóval, — kezdte Samu, — nincsen semmi különösebb közölni való?

— Különösebb? Édes istenem. Nem tudom, mi van abban különös, ha az ember valamit elhatároz és azt végrehatja.

— Igazán? Na hiszen akkor én se tudok valami különös újságot. Én is így vagyok.

— Kérlek alássan.

Szünet.

— Hát szóval, — kezdte Samu újra, — nem érdekel, hogy hol a démonod?

— Csak annyira, amennyire téged érdekel, hogy hol a liliumszál.

Samu ártatlan arcot vágott:

— A liliumszál? Azt ebben a pillanatban igazán nem tudom. Majd csak lesz valahol. De, ami a démonot illeti, az öt percen belül megjelenik.

Sámson meghökkent, de palástolta.

— No, no.

— Talán nem hiszed?

— Édes istenem. Minden lehetséges. Biztosan csak azt tudom, hogy négy percen belül itt lesz a liliumszál.

Samu is meghökkent, de uralkodott magán.

— No ne mond. Biztos vagy ebben?

— Amennyire az ember biztos lehet egy nőben, akit a hatalmában tart.

Szünet.

— Ugy?

— Bizony úgy.

Szünet.

— Hát kérlek, szóval te azt állítod, hogy Juliskával beszéltél és hogy iderendelted magadhoz.

— Vagyok bátor. Te pedig azt állítod, hogy ugyanez történt Juliával.

— Nem mondhatok mást.

— Szóval mindketten elcsábítottuk egymás babáját?

— Ami engem illet, magamért felelek, de okom van rá, hogy a te állításodat kétségbe vonjam, — visszonzá Samu.

— Nekem is arra, hogy a te kijelentésedet egyszerű hazugságnak minősítsem.

— Hát kérlek alássan. Hol van a te Juliád?

— Jó helyen. Azt te nem láthatod ma, édes öcsém. De, ha szabad kérdeznem, Juliska őnagyságáról mit gondolsz, hová lett?

— Azt elhiszem, hogy szeretnéd tudni, — ugrasztotta Samu. És hogy nagyon kíváncsi vagy rá, milyen lehet.

— Szóval nem hiszel nekem?

— Nem. És te nekem?

— Nem.

— Akkor hát?

— Akkor hát szépen leülünk mindketten ehhez az asztalhoz és várunk. És amelyikünk nője itt most megjelenik... — mondta Sámson.

— Az egy szegény, megcsalt állat, egy hopponmaradt gavallér, vesztő fél, aki levonja a konzekvenciákat. Értem.

— Tessék, — mondta Sámson és székkal kínálta barátját. Samu ugyanugy tett:

— Csak utánad, parancsolj!

Leültek. Doboltak az asztalon.

— Parancsolsz egy cigarettát?

— Kínálta Sámson.

— Köszönöm, nekem jobb van,

— kínálta Samu.

Rágyújtottak. Nyílt a középajtó. Mindketten, magukról megfeledkezve, izgatottan felálltak. A nő belépett.

— Itt felejtettem a...

Megállt.

— Juliska! Vesztettem! — roskadt vissza a székbe Samu.

— Julia! Vesztettem! — roskadt vissza a székbe Sámson.

— Jézus Mária! — kiáltotta a nő és kirohant.

Samu felugrott.

— Mi... mit beszélsz! Vesztettél? Sámson ugyanugy.

— Ho... hogy mondtad? Hogy te vesztettél?

— Egymásra meredtek. Samu hirtelen megszólalt:

— Mondtál valamit?

Sámson révetegen:

— É... én...? Semmit!

Samu leült, lehorgasztotta a fejét:

— Azt hittem...

Sámson ugyanugy:

— Dehogy.

Hosszu szünet.

— Mikor ismerted meg? — kérdezte Sámson.

— Egy hónappal azelőtt.

— Én is.

Szünet.

Samu keserűen:

— Mindketten nyertünk.

— Mindketten vesztettünk.

Szünet.

Samu nyújtotta a kezét:

— Szervusz.

Sámson ugyanugy:

— Szervusz.

Busan fogták egymás kezét.

Szünet. Aztán mindketten egyszerre mondták:

— Te!

— Parancsolj... — mondta Samu.

— Kérlek, csak tessék...

— Azt akarom kérdezni...

— Tudom, amit én...

— Hogy...

— ...milyen...

Samu kitört:

— Hogy milyen lehet az a nő igazán?

Juci jött:

— Tessék egy levél. Az a hölgy küldi.

Samu felugrott, elkapta, feltépte, kivett belőle valamit, megnézte. Szó nélkül átadta Samunak.

Samu belenézett.

— Egy tükör...

Samu lecsügesztette fejét:

— Hát ilyen volt, olyan, mint aki belenézett.

Sámson leejtette a tükört, a tükör összetört:

— Ilyen volt.

Szerkesztői üzenetek

— Névtelen levelekre nem válaszolunk —
Kéziratokat nem adunk vissza — Levelet
csak válaszbélyeg ellenében írunk.

„Mia Mara“. Sziveskedjen teljes
nevét és pontos címét közölni, mert
névtelen levelekre nem válaszolunk.

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Karácsonyi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timisoara I.
Mercy ucca 2.

Kovinka Somborac, Timisoara
IV. Uri ucca 4. sz.
Mindenemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávé **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timisoara, II., Andrási ut 12.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz
PINKERTONBOY
Timisoara — Telefon 75

Elektromos ultraviolett
sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tizséri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kát-
rányszappannal, manikűr, ondolálás és modern hajvágás-
ért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépítheti, ha hetenként elektromos ultraviolett su-
garakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen
önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és mo-
dern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timisoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

a Grand Hotel mellett

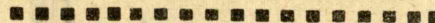
Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia

Egy-, két-, három- és néglámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Készülékek szakszerű javítása
vagy átszerelése vidékről is.

A „Káviár“ nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timisoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házi telefon és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Ez a hely az Ön hirdetésére van fenntartva!

DIJTAGANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky
gramofon-
szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAC
ARAD

ENERGIA
TIMISOARA

FENYŐ
FOTOLINOGRAPHIA
TIMISOARA

REKLAM

TABLITE DE RECLAMĂ IN METALE
REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

MEGHIVÓ

a 18-ik osztály állami osztálysorsjátékra.

A világ legjobb és legkedvezőbb sorsjátéka!

Miért?

Mert kis rizikóval, nagy esélyei vannak.

Mert egyetlen egy sorsjeggyel nyerhet szerencsés esetben **750.000 Schillinget** vagyis **18 Millió Leit.**

Mert csak százezer sorsjegy lesz kibocsátva és ezek közül **50 000** nyerménnyel sorsoltatik ki (tehát a sorsjegyek fele). Köztük S 500.000 = Lei 12 Millió, S 250.000 = Lei 6 Millió, S 100.000 = Lei 2-4 Millió, S 75.000 = Lei 1-8 Millió, S 60.000, S 50.000 stb. stb. nyermény.

Mert a nyeremények készpénzben, minden levonás nélkül kívánatra bármely valutában, napi áron, azonnal ki lesznek fizetve.

Az össznyeremények értéke

10,640.000 Schilling

vagyis k. b. 260 Millió Lei

Rendeljen azonnal!

az alábbi rendelőlapon a közismerten szerencsés cégnél

Glücksfirma Albert Bauer (Glücksbauer)

Wien IV., Favoritenstrasse 4

A készlet kicsiny!

A kereslet igen nagy!

Az első osztály huzása 1927. December hó 28—30.

Sorsjegyárak:

Egész S 32 = Lei 800 Fél S 16 = Lei 400 Negyed S 8 = Lei 200

Nyolcad S 4 = Lei 100

Fizetendő a sorsjegy kézhez vétele után.

Rendelési lap.

Alulírott rendelek a 18-ik állami osztály sorsjátékra

..... db. Egész sorsjegyet á Lei 800.—
..... db. Fél " " " 400.—
..... db. Negyed " " " 200.—
..... db. Nyolcad " " " 100.—

Pontos címem:

Név:

Foglalkozás:

Város:

Megye:

(Olvasható írást kérünk)

Káv.

Mult heti számunkban röviden jelentettük már, hogy

1928 évi január

hó 1-től

lapunk terjedelme

28

oldal lesz!

Nyolc teljes oldallal bővítjük tehát lapunk terjedelmét, amiből 4 oldalra terjedő illusztrációt helyezünk el a lapban, hogy ez által is kifejezésre juttassuk a nagy népszerűséget és elterjedtséget, amivel lapunk úgy itt a belföldön, mint a külföld számottevőbb helyein találkozunk.

Dacára a megnagyobbitott terjedelemnek, lapunk

ára

változatlan

marad

amit elsősorban is a nagy példányszám tesz lehetővé. Olvasóink figyelmét tehát már most felhívjuk

a január

1.

számra

50

V. évf. Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár, — Megjelenik minden kedden. 50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfénning

Timişoara 1927 évi dec. hó 13